

Malá bytost se přikrčila a čekala.

Svět vypadal jako mrtvý. Až k horizontu se táhly ploché písečné kopce načervenalé barvy, dlouhá údolí s řídkým křovinatým porostem a ojedinělé vysušené keře. Tmavorudé slunce stálo vysoko na nebi. Byla zima, hluboko pod bodem mrazu. Na temně fialovém nebi ojediněle svítily hvězdy.

Bytost vypadala jako hodně zvětšená myš, která se ze všech sil snaží proměnit v bobra. Měla dlouhý, plochý ocas, mohla být asi metr dlouhá a měla hladkou, lesklou srst, která ve světle umírajícího slunce načervenalé svítila. Špičatý čumák jí dodával výraz prohnání.

Zadní část bobromyši byla mohutná a soudě podle ní se nemohla pohybovat příliš rychle. Ve vodě snad ano, ale pustina na planetě vodu neznala. Alespoň ne na povrchu. A to byl také jeden z důvodů, proč bobromyši bydlely hluboko pod pouští.

Život měly jednotvárný a beznadějný, ale bobromyši byly se svým způsobem existence spokojeny. Dokud měly aspoň trochu co žrát, žily bez starostí.

Během dne byly bobromyši inteligentními bytostmi. V noci tuto schopnost ztrácely a psychicky se měnily ve zvířata. Až na tuto jedinou. Ta si udržela inteligenci i v noci.

Neměla však žádné jméno a byla jenom jednou z tisíců. V noci chodila na pastvu s ostatními a pak se stáhla pod zem, aby se vyspala. Když vyšlo slunce, šlo se zase na pastvu a pak spát. Život nepřinášel žádnou změnu, ani žádné vzrušení.

Než přišli cizinci.

Snesli se nad poušť v nepředstavitelně veliké kouli a přistáli. Něco hledali, a když se zdálo, že to našli, chtěli zase odletět.

Ale přinesli na tento svět něco, po čem bobromyši tajně toužily: změnu a hru.

Hlavně tahle výjimečná bobromyš to cítila.

Radost jí běhal mráz po zádech, když si vzpomněla na všechno, co tu prováděli. Cizinci - podivní vzprímení tvorové s končetinami nahoře i dole - přinesli tolik báječných věcí, se kterými se dalo hrát, přestože to cizinci neviděli rádi. Ale proč? Proč vlastně? Proč se jim nelíbilo, když bobromyši díky svým telekinetickým schopnostem roztočily těžké pásové vozy, a když třeba uvedly v činnost palubní zbraně? Nebyly snad od toho?

Bobromyš se ještě více přikrčila. Nedaleko od ní stála ta velká koule. Dvounožci pobíhali sem a tam a nakládali své stroje a přístroje. Ano, chtěli tenhle svět opustit, to bylo jasné. Ale bobromyš si to nepřála. Opět tu zůstanou samy, opět ta věčná jednotvárná nuda. Už ji nebavilo hrát si s kamením. Jistě, mohla třeba zvednout do vzduchu nějakou jinou a pak ji zase posadit zpátky, ale to už ji nebavilo.

Bobromyš sledovala dvounožce a uvažovala, jestli by ji vzali s sebou, kdyby je požádala. Ale – jak se jich má zeptat? Nerozuměli by jí! Možná, že by z ní měli dokonce strach.

Jestli si s nimi chtěla hrát dál, musela vstoupit do velké lodi. Musela jít s nimi a opustit svůj svět. Ale jak?

Ty bedny!

Jedna z nich byla dokonce poblíž. Víko stálo vedle ní, stačilo ji jenom položit nahoru a magnetické západky je připevní. Žádní dvounožci v blízkosti.

Bobromyš dlouho nepřemýšlela. Jednala instinktivně a podvědomě. Chtěla si jen hrát, nic víc. Proto musela odejít s cizinci. Ale to bylo možné jenom v té bedně.

Nepostavila se na zadní, nýbrž se k bedně blížila na všech čtyřech – pak se u ní zastavila, rozhlédla se na všechny strany a vklouzla dovnitř.

Měla štěstí. Byla to bedna s proviantem. Část už byla spotřebována, takže tam pro ni zůstal prostor. Zahrabala se pod její obsah a soustředila se.

Jeden z dvounožců se sice divil, když viděl, jak víko bedny samovolně stoupá do vzduchu a jak se samo pokládá na bednu, ale pak pokrčil rameny. Už si na telekinetické legrácky obyvatel této planety zvykli. Dokud si budou hrát s víky beden, není nutno vyhlašovat poplach.

Tak se tedy bobromyši podařilo vniknout na palubu velké lodi, která o dvě hodiny později opustila její mateřský svět a rozletěla se daleko do neznáma.

Brzy však opět pocítila nudu.

V bedně byla tma a divně se jí dýchalo. Vzduch na palubě obsahoval mnohem víc kyslíku než vzduch na její planetě. Bobromyš se začala potit. Odstranila víko a vylezla. Nejdříve se lekla velkého prostoru, ve kterém se nacházela, ale pak se rozhlédla a zjistila, že je plný beden. Takže sklad.

Odněkud přicházely zvuky. Položila se na břicho a plížila se směrem k nim. Dveře otevřela snadno. Sunula se po dlouhé chodbě. Pod ní bzučely agregáty. Pak odbočila vpravo a ucítila to.

Ano, páchlo to tam. A velmi podivně. Dvounožci kolem toho stáli a bavili se tou svou podivnou řečí. Před nimi stály velké kotle a oni v nich míchali stříbrnými tyčemi. Vedro bylo nesnesitelné.

Bobromyš spatřila pootevřené dveře. Odtud přicházel chladný průvan. Dvounožci si jí nevšimli. Několika skoky se octla u dveří - a vklouzla dovnitř.

Obklopil ji příjemný chlad. Tiše za sebou zavřela dveře a pak dostala hlad. Zakousla se do nejbližší potraviny. Byla tvrdá a zmrzlá, ale chutnala báječně.

Bobromyš se náhle cítila jako doma.
A pak si začala hrát.

Velitel obrovské lodi, kterou před mnoha staletími postavili Arkonidané, seděl ve velínu v pilotním křesle. Z jeho ocelově šedých očí se dala vyčíst nekompromisní rozhodnost. Štíhlá postava se podobala luku. Opálené dlaně spočívaly na palubní desce.

Letěl za svým cílem - za osamělou malou planetou uprostřed Mléčné dráhy. Tato planeta nekroužila kolem žádného slunce. Ukrývala neuvěřitelné tajemství: tajemství věčného života.

Perry Rhodan čekal ještě pár vteřin.

Cítil, jak je hnán netrpělivostí a zvědavostí. Už příliš dlouho byli na cestě za tajemstvím věčného života. První stopu našli v soustavě slunce Vega, ale Neznámý jim cestu za planetou věčného života nijak neusnadnil. Postavil před ně řadu hádanek a otázek, které umístil v prostoru a čase. Rhodanovi a jeho druhům se však dosud vždy podařilo tyto hádanky rozluštit.

Zbývala ta poslední.

Arkonidan Crest stál těsně za Rhodanem. Jeho vysoká postava a zcela bílé vlasy z něj dělaly osobnost, hodnou respektu. Podle jeho zevnějšku by se vůbec nedalo vyčíst, že jeho civilizace postupně podléhala zániku, způsobenému přesyceností mocí a úplnou rezignací a nezájmem. Koneckonců Arkonidané ovládali svou vesmírnou říši tisíce let... Crest byl jeden z posledních naplno psychicky žijících potomků své civilizace. Před lety byl nucen nouzově přistát na Měsíci. Tam se setkal s Rhodanem a po čase se pak společně pustili do hledání planety věčného života...

Dostali se i na planetu Tramp. V podzemní jeskyni našli model Mléčné dráhy a v něm signál, určující jejich další cestu.

Crest si povzdechl. „Už chcete zahájit transici, Rhodane? Rozmyslel jste si to dobře?“

„Souřadnice souhlasí a my nemáme moc času.“

Arkonidan pokrčil rameny. „Jsme ještě příliš blízko rudého slunce. Považte, že má jenom jednu planetu. To může zkreslit měření...“

„Dvacet astronomických jednotek,“ řekl Rhodan a pohlédl na dlouhý přístrojový pult. „To stačí. Posad'te se, Creste. Dáme se do toho!“

Crest zůstal stát. Poloha těla nehrála při transici žádnou roli. Moc toho neucítí. Vyrovnávače vše srovnají.

Perry Rhodan se usmál a pohnul pákou transice.

Hvězdy na obrazovce pohasly a setmělo se.

Veškerá hmota přestala existovat - alespoň v normálním prostoru. Vklouzli do čtvrté a pak do páté dimenze, urazili mimo normální prostor vzdálenost téměř dvou a půl tisíce světelných let, a po návratu do Einsteinova prostoru začnou znovu existovat.

Téměř dva a půl tisíce světelných let?

V okamžiku transice Rhodan pochopil, že něco nevyšlo.

Protože viděl.

Viděl nějaká čísla, byla to trojka a ještě jedna trojka. Pak už nedokázal číst a před očima mu všechno zmizelo. Nastala tma.

Perry Rhodan a jeho loď se dematerializování hnali hyperprostorem vstříc neznámému, dalekému cíli.

Obrovské modré slunce stálo na nebi a vypadalo hrozně.

Bylo matkou 38 planet, i když mnohé z nich se skládaly jen z nahromadění plynů, které držela pohromadě gravitace. Po nich následovala zóna života. Existovala od osmé do patnácté planety. Další, vzdálenější planety, byly pokryty věčným ledem.

Uprostřed zóny života se v paprscích slunce Laton koupala planeta Tuglan. V kosmu byla v dohledu spousta hvězd, mnohem více než na nebi nad Zemí, protože Laton se nacházela v hvězdném mraku M 92, v souhvězdí Herkula, více než 35 000 světelných let daleko od Země.

Planeta Tuglan byla obydlená.

Výzkumný křižník arkonidské hvězdné říše to zjistil už před šesti tisíci lety a brzy připojil Tuglan k říši. Pro obyvatele Tuglanu začala éra rychlého hospodářského a technického růstu. Brzy tu měli kosmický program, a zanedlouho mohli sami kolonizovat okolní planety své soustavy.

Kontakt s Arkonidany umožnil politické sjednocení Tuglanu pod velením nejvyššího komisaře Arkonu a Lorda Tuglanu.

Nicméně arkonidské křižníky navštěvovaly Tuglan stále méně a spojení mezi Arkonem a Tuglanem se uvolňovalo. Jen existence nejvyššího komisaře připomínala, že Tuglan je ještě kolonií obrovské říše.

V podstatě byl celý problém ještě o něco složitější. Tuglanové byli - i když to už nevěděli - potomky Arkonidanů. Kolonizace planety trvala už přes dvanáct tisíc let: tehdy totiž přiletěli první Arkonidané, objevili tuto planetu a osídlili ji. Po dalších šesti tisících letech přiletěli na Tuglan další Arkonidané a měli za to, že objevili novou civilizaci.

Potomci Arkonidanů už nebyli albíny, měli fialové vlasy a rudomodrou pleť.

V paláci velkého Lorda v hlavním městě Tugla vládlo horečné vzrušení. Ven sice ještě nic neproniklo, ale nejvyšší úředníci tušili, že se něco děje. Většinou však nikdo z nich nevěděl, o čem jde.

Velký Lord Alban, vysoký muž s drsnými rysy ve tváři, si před svým mladším bratrem Darosem nebral servítky.

„Už příliš dlouho jsme museli snášet nadvládu těch dekadentních Arkonidanů. Existuje nějaký závažný důvod, proč bychom to měli trpět i nadále?“

Mladší muž měl podstatně sympatičtější rysy. V jeho temných očích ležela jakási měkkost a sentiment, ale energická ústa svědčila o opaku. Muž byl štíhlý a měl na sobě oblek, podle kterého bylo možno poznat, že patří k vládnoucí garnituře. Zamyšleně pohlédl na bratra.

„Já vím, že bys Tuglany rád viděl samostatné, ale odpovím ti otázkou: jakou vidíš výhodu v našem osamostatnění? Existuje pro to snad nějaký rozumný důvod?“

Alban setřel námitku rezolutním gestem.

„Jakou má výhodu být patriotem, co? Nezapomínej, že impérium Arkonidanů je odsouzeno k zániku. Moc se toho nedoslechneme, ale komisař se před pár dny zmínil, že Arkonidané mají problémy. Je mnoho civilizací, které uvažují jako ta naše...“

„A ta uvažuje jak?“

„Chceme být svobodní!“ zvolal pateticky Alban. „Svobodní! Bez Arkonu! Tak zní naše heslo!“

„Svobodní a bez Arkonu?“ zavrtěl hlavou mladší bratr. „Nesmyslné heslo. Vždyť jsme byli vždycky svobodní, i za Arkonu. Jistě, jsme součástí jejich impéria, ale plynou i toho snad nějaké nevýhody?“

„Jde o národní ideály!“ zvolal nadšeně Alban a udeřil pěstí do stolu. „V naší soustavě máme osm obydlených planet, všechny spojené pod mou vládou. Jsme silní a mocní. Proč bychom měli setrvávat v područí?“

Daros si povzdychl.

„Tvé argumenty neberu, bratře. Proč chceš válčit proti někomu, kdo nám neublížil? Komisař Arkonidanů je mírumilovný muž, a do našich záležitostí se absolutně nemíchá. My jsme, objektivně viděno, plně samostatní.“

„Ano, ale jenom proto, že jsme se od Arkonidanů už dávno odtrhli. Zůstává jen formální stránka věci: komisař. On je jen přežitek, kterého se musíme zbavit.“

„Ty ho chceš zabít?“

„Když to bude nutné - ano. V jeho rukou je spojení s Arkonem. Pokud bude přerušeno, nebude mít možnost vyhlásit poplach. Vidíš, myslel jsem na všechno.“

Daros naklonil hlavu k rameni. „Ty přece víš, že smýšlím jinak než ty. Proč mě tedy zasvěcuješ do svých plánů?“

Lord Tuglanu se chladně pousmál. „Já nemám syna, bratře, a ty se jednou staneš mým nástupcem. Chci, abys pak vládl moudře. Chci, abys věděl, proč a jak se chováš, a proč a jak jednáš. Vlastně bych ti měl závidět. Já vysvobodím Tuglan, a ty budeš jednou vládnout svobodné civilizaci.“

Daros zavrtěl hlavou. Neusmíval se.

„To jsou všechno fráze, Albane, nic víc. Nemůžeš vysvobodit někoho, kdo už je dávno svobodný! Chceš nás násilím udělat šťastnějšími, než jsme? Nežijeme snad v míru a přepychu? Co by ta tvoje svoboda mohla na stavu věcí ještě změnit?“

Albanův úsměv zmizel. „Tato svoboda je jen symbol a nic víc, to přiznávám. Na situaci se nic nezmění. Ale ten pocit, že nemusíš nikoho poslouchat...“

Daros vstal. Temnými očima shlížel na bratra a kolem úst mu vyvstala hluboká vráska. „Nesdílím tvůj názor, Albane. Ty jsi Lord, a moc nad říší osmi planet leží ve tvých rukou. Ty musíš rozhodnout. Ale varuju tě: v této hře nepočítej s mou podporou. Bojoval bych bok po boku s tebou, kdybych v tom viděl nějaký smysl. Takhle ale ne. Je mi líto.“

Alban se na bratra nepodíval. Podmračeně hleděl do kouta. Pak tiše řekl: „Mohlo by to pro tebe být nebezpečné, kdyby ses mi vzpíral, bratře!“

Daros se měkce usmál. „Mám to chápat jako pohružku? Kdo říká, že se ti vzpírám? Pouze nesouhlasím s tvými plány, to je vše. Jestli si myslíš, že půjdu za komisařem a sdělím mu tvé plány, pak se mýlíš. Na druhé straně se však stejně tak mýlíš, jestli se domníváš, že se to nedozví. Tuglanové jsou se svým osudem spokojeni a nemíní se vrhnout do války, která znamená neštěstí.“

„My tu válku vyhrájeme!“

„Je v tom nějaký rozdíl? Žádná válka nepřinese požehnání, ani ta vyhraná ne.“

„Taková hloupost!“

Daros přistoupil k bratrovi a položil mu ruku na rameno. „Albane, prosím tě, buď rozumný. I kdyby se ti nakrásně podařilo arkonidského komisaře zneškodnit, stejně se nebudeš cítit svobodně. Arkon je daleko, pravda, ale jednoho dne se impérium dozví, že jsme se vzbouřili. Pošlou trestnou expedici - a já si neumím představit, co se stane pak.“

Alban se znovu usmál. „Tak vidíš, Darosi! Jsme snad svobodní, když musíme počítat s tím, že nás zničí? Neustále nám hrozí nebezpečí, ve dne v noci.“

„Nerozumíš mi - nebo mi nechceš rozumět.“
Daros pak hrdě opustil místnost.
Alban za ním zmačkaně hleděl.

Vysoký komisař byl typický Arkonidan. Podle zevnějšku by si ho člověk spletl s Crestem, ale ve skutečnosti na tom byl podstatně hůř. Trpěl leukémií. Přestože byl velmi inteligentní, psychicky a fyzicky se trápil. Své povinnosti nebral nikterak vážně a omezoval činnost na příležitostné rutinní zprávy, které posílal na Arkon. Říkaly, že v soustavě slunce Lakon je všechno v pořádku.

Prakticky nikdy nedostal žádnou odpověď.

Ani dnešní návštěva ho nedokázala vytrhnout z letargie. Ohlásil se mu mladý Tuglan. Tvrdil, že mu přináší důležitou zprávu. Komisař ho přijal téměř proti své vůli. „Přicházíte velmi pozdě. Dnes už jsem chtěl končit.“

Tuglan se posadil na židli. Působil vyčerpaným dojmem. „Chcete skončit? Jestli si nedáte pozor, skončíte opravdu brzy. Buďte opatrný.“

Arkonidan se mírně napřímil. Zkoumavě si prohlížel svého návštěvníka. Vysoké čelo pod bílými vlasy bylo hladké a bez vrásek. Komisař Rathon nebyl ani starý, ani mladý. I přes svou duševní těžkopádnost byl stále bystrý. Ovšem i on trpěl dědičnou vadou své rasy: arogancí.

„Říkáte nesmysly!“ přerušil Tuglana. „Kdo by se opovážil útočit na vysokého komisaře impéria? Postavil by se moci, která je schopna jedním rázem zničit celou tuhle sluneční soustavu! Ale co, proč se vlastně rozčiluju. Můj čas je drahý, hlavně můj volný čas. Na shledanou.“

Tuglan zůstal sedět.

„Přeceňujete se - a nás podceňujete. Jestli jsem vás přišel varovat, pak ne kvůli vašim krásným červeným očím, ale proto, že miluji svůj lid. Nechci, aby mezi vámi a námi propukla válka. Rozuměl jste?“

„Proč by měla být válka?“

„Pokud vás zabijí, bude válka,“ řekl bez okolků neznámý návštěvník. „A oni vás zabijí!“

Rathon měl najednou velmi nepříjemný pocit.

„Jsem vyslanec a zmocněnec arkonidské říše, mladý muži. Kdo zaútočí na mě, ten útočí i proti arkonidské říši. Kdo myslí na takové věci, myslí i na zánik Tuglanu a jeho koloniálních planet. Může být někdo tak hloupý?“ „Ano, může!“

„Kdo?“

„Velký Lord Tuglanu!“

V místnosti se rozhostilo ticho. Rathon seděl bez hnutí za stolem a zíral na svého návštěvníka. Bylo na něm vidět, že úporně přemýšlí. Neuvěřitelnost vysloveného tvrzení ho patrně probrala ze stoického klidu, ale uvnitř se bránil pomyšlení, že by jeho krásná existence mohla skončit něčím nečekaným. Život byl příliš krásný a pohodlný, než aby muselo dojít ke změně.

„Tak,“ řekl nakonec. „Velký Lord Tuglanu. Máte pro své tvrzení nějaký důkaz?“

Tuglan zavrtěl hlavou.

„Fámy nikdy neprokážete, Rathone. Mám přítele, který pracuje v paláci. Od něj jsem se dozvěděl, co se říká. Lord chce údajně přerušit veškeré kontakty s Arkonem.“

„Řeči!“ vyprskl posměšně Rathon. „Já se přesvědčím, že na tom není ani slůvko pravdy. Zítra ráno vyhledám Lorda Albana a zeptám se ho.“

Mladý Tuglan vyskočil ze židle. „Ne, Rathone! To nesmíte v žádném případě udělat! Víte, co se se mnou a s mým přítelem stane, až se Lord dozví o zradě?“

„Pokud jste říkal pravdu, jste pod mou ochranou,“ uklidňoval ho komisař.

„Jestli pak ještě budete schopni někoho chránit,“ zamumlal návštěvník, když šel ke dveřím. Tam se ale ještě jednou otočil:

„Prosím, nechodte k Lordovi. Vyčkávejte a buďte ostražití, víc vám neporadím: Vystavujete se velkému nebezpečí, když chcete Albana varovat.“

Komisař Rathon počkal, až se zavřou dveře. Pak stiskl tlačítko, schované pod stolem. Na zdi se rozzářila obrazovka. Na ní se objevila tvář mladého muže. Byl to Tuglan, mladý a tmavovlasý. V jeho očích byla vepsána oddanost.

„Rore, pojdte ke mně. Mám pro vás práci.“

Hypervysílačku Arkonidanů na Tuglanu obsluhovali tři roboti. Stanice se nacházela v kupolovité budově na okraji hlavního města a byla obklopena dekorativní stěnou. Už ani ne sloužila jako ochrana, protože dávno nikoho nenapadlo ji přelézt.

Stanice byla spojena přímo s komisařovou pracovnou. Rathon se tak mohl od svého stolu spojit se vzdáleným Arkonem.

Roboti byli dokonalí: pravá ruka byla univerzálním nástrojem, levá zbraní. Zabudovaný paprskomet byl tak silný, že dokázal na dálku zničit každého nepřítele. Zatím však nikdy nedošlo k tomu, aby tuhle ruku použili. Zatím to byli jenom mírumilovní dělníci a němí strážní.

Stínům se podobající postavy zastavily před stěnou. Obrovské modré slunce mezitím dávno zapadlo a stříbrná hvězdná noc vy střídala soumrak.

„Jsme tady,“ zašeptal jeden Tuglan. „Myslíš, že roboti budou dělat potíže?“

„Proč?“ odpovídal druhý. „Přece nevědí, co máme za lubem. A taky si nemyslím, že by zaútočili na Tuglany. To se ještě nikdy nestalo.“

„Taky se ještě nestalo, že by někdo chtěl rozbít jejich stanici,“ odpověděl první. „Ale velký Lord má pravdu. Jedině pokud zrušíme spojení s Arkonem, dobudeme zpět naši svobodu.“

„Já politice moc nerozumím, příteli. Zatím jsem se vždycky cítil svobodně a nevím, jaká svoboda by mě ještě mohla potkat. Ale Lord určitě ví, co dělá.“

„Psst! Ted' tiše. Za zdí jsem slyšel nějaký zvuk!“

Oba muži se zarazili, ale už nic neslyšeli.

„Ta zeď není nijak vysoká. Včera jsem ji prohlížel a našel vhodné místo. Snadno se přes ni dostaneme.“

Plížili se dál.

Když se zastavili pod zdí, první Tuglan se zastavil, ohmatal ji a pak se otočil na druhého: „Tady to je. Máš výbušninu?“

„Stačí stisknout tlačítko.“

„Jaký čas?“

„Pět minut. To musí stačit.“

„Dobrá. Tak opatrně!“

Stín se vyhoupl nahoru a Tuglan se posadil na zeď. Pak chvíli naslouchali, jestli se v zahradě něco nepohne. Ale bylo tam ticho.

Střecha kopule se třpytila ve světle hvězd.

„Kam umístíme nálož?“ zeptal se druhý Tuglan. „Kopule je údajně nerozbitná.“

„Jo, je to arkonit. Dáme ji dovnitř, kam jinam?“

„Proč tak složitě? Vsadím se, že obyčejným paprskovým dělem by ji šlo celou roztavit.“

„Jsi blázen,“ zašeptal zlostně druhý. „Musí to vypadat jako nešťastná náhoda. Na nás nesmí padnout ani stín podezření!“

U kopule se něco pohnulo!

První Tuglan si toho všiml, strhl druha k zemi a přikrčil se. „Dolů do zahrady! Roboti dávají pozor! Nevím, co by udělali, kdyby nás objevili na svém území!“

Spustili se dolů po zdi a seskočili. Měkká půda ztlumila dopad. Pár minut počkali a strnule zírali ke kopuli. Tam se však nic nehýbalo. Vládlo tam ticho a klid.

V kopuli stáli před obrazovkami tři roboti. V jejich pamětech se aktivovaly dosud nepoužité spoje. Poprvé za celá tisíciletí byl vyhlášen poplach. Roboti spolu mluvili arkonidštinou.

„Někdo vnikl do zahrady,“ řekl klidně Dvojka.

Jednička přitakal. Arkonidané vybavili své roboty i gesty. „Dva Tuglani. Co tady chtějí? Příjemce myšlenek nepodává informaci.“

Třetí robot přepínal nějaké spoje na ovládacím panelu a zíral na obrazovku s abstraktními obrazy, které se měnily v nepředstavitelném chaosu, až nakonec vytvořily zdánlivě seřazený tvar. Robot se na ně zahleděl a kovovým hlasem oznamoval: „Jejich telepatické vlny nejsou jasné. Pokud vidím, nepřicházejí v dobrém. Bohužel se projevují příliš slabě. Bude těžké zjistit jejich záměry. Přátelé to však každopádně nejsou.“

Robot Jedna pozoroval svou levou ruku.

Dvojka viděl gesto a zavrtěl hlavou. „Nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí. Půjdu ven a zeptám se těch Tuglanů, co od nás chtějí.“

„To by byla chyba,“ odporoval Jedna a prokázal tím chytrost dávných arkonidských konstruktérů a programátorů, kteří nevytvářeli roboty jen podle jediného schématu. Stejní roboti tak mohli mít různé názory. „Jdi ke dveřím a pozoruj je, ale ať tě nevidí. Možná se tak dozvíme, co vlastně chtějí.“

Robot Dvě zmizel.

Na jedné z obrazovek byla vidět zahrada a její okolí. Infrapaprsky na ní vykouzly věrný obraz. Dokonce bylo možné zřetelně rozpoznat i tváře obou Tuglanů.

„Mluví spolu a jeden teď ukazuje ke kouli.“

„Viděli Dvojku,“ řekla Trojka klidně. „Škoda.“

„Proč škoda?“ divil se Jedna. „Jejich reakce je prozrazuje. Tohle není zdvořilostní návštěva. Přicházejí v noci a tajně přelézají zeď. Schovávají se před Dvojkou. Alespoň víme, na čem jsme.“

„A co uděláme?“

Oči robota Jedna začaly chladně zářit. „Co ti říká tvoje logika?“

Robot Tři nepřemýšlel ani vteřinu.

„Bránit se.“

Tuglani seděli deset minut v křoví, pak byla jejich trpělivost u konce.

„To nic,“ řekl jeden. „Jen se nám něco zdálo.“

„Já nevím...,“ pochyboval druhý a zavrtěl hlavou. „Ale ať to bylo co chtělo, déle čekat nemůžeme. Roboti nemohou tušit, co plánujeme. Jestli nás viděli nebo ne, musíme vykonat Lordův rozkaz. Jdu napřed, následuj mě. A měj nálož připravenou.“

Spiklenci dospěli až ke kopuli. Robot Dvojka mezitím dávno zmizel v útrokách stanice a zavřel za sebou.

Podával zprávu.

„Jsem přesvědčen, že nemají žádné dobré úmysly, Jedničko. Měli bychom se jich zeptat.“

„Možná máš pravdu,“ souhlasil vedoucí robot. „Když nic nepodnikneme, zůstanou venku a my se nikdy nedozvíme, co chtěli. Otevři dveře.“

Oba Tuglani čekali. Byli neklidní a nervózní. Najednou se před nimi rozestoupil vchod a v něm stál robot.

Tuglani se lekli tak, že se nedokázali hnout.

Robot začal tvrdou arkonidštinou: „Co po nás chcete? Nevíte, že vstup do stanice je zakázán?“

První ze spiklenců se vzpamatoval a pokusil se o úsměv. „Chceme vás varovat,“ řekl tajemně. „Někdo plánuje atentát na vaši stanici.“

Robot Dvojka se marně snažil přecíst myšlenky těch dvou mužů, protože signály jejich mozků byly příliš slabé. „Kdo?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Tajná organizace, která se chce postavit proti impériu. Velký Lord se o tom dozvěděl a požádal nás, abychom vás varovali.“

„Proč nejdete k Rathonovi? Proč přicházíte za námi? V noci?“

„O naší návštěvě se nikdo nesmí dozvědět.“

To znělo logicky. Dvojka přemýšlel. Za ním se ozval hlas robota Jedna: „Co chtějí?“

„Chtějí nás varovat, Jedničko. Prý na nás někdo chystá atentát!“

Chvilé váhání.

„Přiveď je dovnitř.“

Jeden z Tuglanů tajně stiskl tlačítko. Časovací mechanismus nálože v jeho kapse se rozběhl. Zůstávalo mu pět minut na to, aby nálož někde umístil a stáhl se do bezpečí.

Robot Tři se němě díval na návštěvníky a své dva kolegy. Rozhodl se, že bude velmi opatrný. Spiklenec mezitím horečně hledal očima místo, kam by uložil nálož. Pět minut bylo někdy hodně času. Když však byl člověk nucen myslet na svou bezpečnost, tolik to zase nebylo.

Robot Dvě kráčel za hosty, Jednička šel napřed. Byl naplněn pochybami. Proč je Lord posílá? Normální by bylo, kdyby informoval komisaře. Místo toho posílá dva muže za roboty. To je nelogické. Co tu nesedí?

Nelhal ti Tuglani?

To se dalo snadno zjistit. Jedna kývl na Trojku.

„Dej pozor na jejich myšlenky,“ řekl. „Položím jim několik otázek v jejich mateřštině. Zjisti, jestli odpovídají popravdě.“ Pak se otočil na prvního Tuglana a zeptal se: „Posílá vás velký Lord Tuglanu?“

Muž horlivě přitakával a myšlenkový vzor se neměnil. Takže nelhal.

„Tahle stanice má být cílem atentátu?“

Tuglan opět souhlasil a znovu nelhal.

Uplynuly dvě minuty.

V myšlenkových obrazech se měnily abstraktní obrazce. Robot Tři se tázavě podíval na Jedničku a přikývl.

Tuglani znervózněli. „Chceme vás varovat. Mějte se na pozoru, spiklenci přijdou ještě dnes v noci. Ale teď už musíme jít...“

„Stát!“ zavrtěl Jedna hlavou. „Proč tak rychle?“

Tuglan s bombou se zoufale ohlédl. Měli nejvyšší čas, pokud nechtěli vyletět společně se stanicí do vzduchu. Bombu měl pořád ještě v kapse. Nač obětovat životy?

Stál vedle velkého ovládacího panelu. Na úzké lavici před ním byly nástroje a náhradní díly. Vedle pak ležely různé krabice. Tuglan vzal do ruky nálož a nenápadně ji umístil mezi krabice.

Trojka na obrazovce sledoval změnu v myšlení jednoho z návštěvníků, ale nevěděl, u kterého k ní došlo. Zamával na Jedničku.

Už uplynuly tři minuty.

„Protože se nechceme srazit se spiklenci,“ odpověděl první Tuglan. „Dali jsme naše životy v sázku. Nyní nás nechte jít.“

Vzory mozkových vln se opět uklidnily. Takže oni opravdu riskovali život. Nelhali. Robot Jedna nebyl z té situace moudrý. Měl ty dva nechat jít? Neurčitý pocit ho varoval.

Ve čtvrté minutě se rozzářily poplašné signálky hyperpřijímací stanice. Hlásila se arkonidská vysílačka. To byl naprosto neobvyklý jev. Arkon se už velmi dlouho neohlásil.

Robot Jedna se věnoval ovládacímu panelu a za chvíli na hlavní obrazovce vykouzil záběr vesmíru a v něm velkou kovovou kouli.

„Křižník Arkonidanů!“ zamumlal Trojka: „Už se nachází uvnitř sluneční soustavy Latonu. Nezachytili jsme jeho hypervysílání. Proč se hlásí teprve teď?“

Jedna neodpovídal. Pokoušel se nastavit hlasitost, ale nedostal spojení. Za chvíli reproduktor úplně ztichl.

Vysílačka přestala pracovat.

Pro tento jev neexistovalo žádné vysvětlení.

Čtyři minuty a třicet vteřin.

Tuglani se najednou prudce otočili a utíkali ven. Proběhli dveřmi a schovali se v křoví.

Dvojka reagoval ihned. Jeho paměť uvolnila zábranu a proměnila levou ruku v paprskomet. Robot se těžkopádně vydal za prchajícími.

I Trojka se rozhodl, že problém spočívá v těch dvou Tuglanech.

O deset vteřin později pročešávali krystalickými očima tmu a objevili uprchlíky na zdi.

Fialově se zablesklo a paprsek ukončil život atentátníků dřív, než stačili seskočit na druhou stranu. Velký Lord Taglanu ztratil dva ze svých nejvěrnějších.

Roboti Dvě a Tři se obrátili, že se vrátí do kopule, ale přesně v té chvíli se aktivovala roznětka.

Vešli a hned nato dva metry od Trojky explodovala primitivní bomba. Poškodila několik nenahraditelných částí hypervysílačky a tím ji plně vyřadila z provozu. Kovová střepina zasáhla Trojku do hlavy. V pravém slova smyslu ztratil vědomí, zůstal stát opřen o ovládací pult a ani se nehnul.

Porada příštího dne mezi lordem Albanem a komisařem Rathonem se konala za zavřenými dveřmi.

Arkonidan vypadal vzrušeně. „Tuto noc byl proveden pumový útok proti arkonidské hypervysílačce. Zařízení bylo zničeno.“

Spojení s Arkonem je přerušeno. Jak si to vysvětlujete?“

Lstivý Alban pozorně naslouchal a konstatoval, že komisař nemá ani tušení, kdo za útokem vězí.

„Už jsem o tom slyšel,“ odpověděl opatrně. „Včera. Poslal jsem tam dva své muže, aby varovali posádku. Podle všeho to patrně nestihli.“

„Ne. Oni na stanici byli a mé roboty varovali. Ani ne pět minut nato ta bomba explodovala. Moji roboti považovali vaše posly za nepřátele a zabili je. Je mi to líto.“

„Jsou mrtví?“ protáhl Alban slova. „Byli to věrní sluhové impéria. Jenom konali svou povinnost.“

„Jeden z robotů utrpěl jistá poškození, ale dají se opravit. Stanice je však nepoužitelná, protože zasažený generátor vyzařuje do okruhu dvou set metrů nebezpečné paprsky, které v této oblasti znemožňují život. Rozhodl jsem se, že roboty vezmu do svého sídla. Možná budu brzy potřebovat osobní ochranu.“

Alban na to nereagoval. Zajímalo ho něco jiného. „Spojení s Arkonem a impériem tedy bylo přerušeno? Neexistuje možnost, jak Arkon o té události informovat?“

„Bohužel ne,“ zavrtěl Rathon hlavou: „To je velmi nepříjemné. Ale je tu něco, co vás uklidní. Krátce před explozí mí roboti zachytili signály na hypervlnách. Hlásil se jim arkonidský křižník.“

„Bojová loď?“ zvolal vyděšeně Alban, ale pak si uvědomil, že se křižník mohl hlásit z opačné strany Galaxie a uklidnil se. „Zvláštní náhoda,“ dodal. Ale jeho úleva netrvala dlouho.

Komisař Rathon totiž řekl: „Vzdálenost dokazuje, že se tento křižník mezitím nalézá ve zdejší sluneční soustavě. Každou chvíli čekám, že přistane. Musíme se na to připravit. Nerad bych, abyste měl díky tomu bombovému atentátu nějaké potíže. Možná, že najdeme nějaké vysvětlení. Každopádně bych vám radil, abyste byl od této chvíle tvrdší v zákrocích proti ilegálním organizacím.“

„Arkonidský křižník - už je u nás?“

Alban nechápavě zíral na vysokého komisaře. Najednou měl pocit, že se mu svět zhroutil.

Když Perry Rhodan opět viděl, spatřil moře hvězd.

Skok hyperprostorem se nepodařil!

Přicházel Crest. Mlčky shlížel na půlkruh obrazovek, které věrně zprostředkovávaly obraz okolí lodi. Připomínaly okna, nebo dokonce průhlednou stěnu. Jako by muže od vesmíru ani nic nedělilo.

Za nimi se otevřely dveře do místnosti vstoupil podsaditý muž s rezatým ježkem na hlavě, překvapeně se zahleděl na obrazovky a zafuněl: „Ale ale? Copak? Kdopak nám nadělal do nebe tolik děr? Předtím tam nebyly!“

„Ne, nebyly,“ odvětil krátce Rhodan a vtom ho něco napadlo. Podíval se na souřadnice hyperskoku, který právě absolvovali.

Nesouhlasily!

Nesouhlasily stejně, jako nesouhlasil směr, kterým transici provedli. Někdo to všechno musel během transice změnit!

„Zatraceně, co se to stalo?“ zabručel rezatý Bully a otočil se na Rhodana: „Bylo by od tebe fajn, kdybys nám podal vysvětlení. Nebo ti to snad vzalo řeč?“

„Dalo by se to tak říct, Bully. Kde jsou naši telekineti?“

„Na co telekineti? Aby nám odstranili hvězdy z cesty?“

„Nevykládej hlouposti! Mám důvod, proč se na ně ptám. V okamžiku transice byly údaje o souřadnicích a vzdálenosti změněny. Protože však ve velínu v té chvíli nebyl nikdo kromě mě a Cresta, mohlo se to stát jenom prostřednictvím telekineze. Proto se ptám. Ale myslím, že to žádný z nich nebyl, protože kdo by se dobrovolně vydával takovému nebezpečí? Kdybychom nebyli tak daleko od Trampu, člověk by málem řekl, že za to snad mohou ty bláznivé bobromyši...“

Po několika minutách se Bully vrátil: „Z mutantů to žádný neudělal, Perry. Takže co se tedy stalo? A kde vlastně vůbec jsme?“

Rhodan nevěděl, na kterou otázku má odpovědět dřív, a ani netušil, která z nich je právě nejdůležitější. Crest to vyřešil po svém: „Jestli se nepletu, tak to slunce před námi znám. Půjdu si svou domněnku zkontrolovat k počítači. Tentokrát by to nemělo být tak těžké jako před dvěma týdny, když jsme přistáli v neznámém vesmíru.“

Vyšel z velínu, aniž by vyčkal odpovědi. Rhodan se za ním zamyšleně díval.

„Co se to jen mohlo stát?“ zopakoval Bully. „Skočili jsme někam úplně jinam.“

„Byli jsme přesně dva tisíce čtyři sta světelných let daleko od Vegy, když jsme provedli transici. Ale nepřeskočili jsme předpokládaných dva tisíce čtyři sta světelných let, nýbrž třiatřicet tisíc pět set šedesát.“

Kromě toho se změnil i směr transice - pokud vím - asi o šedesát stupňů. Moc hezké.“

„Dá se to tak říct,“ zavrčel Bully. „A seš si jistě, že se navigační počítač nesplet?“

„Vyloučeno!“

„Pak tedy vůbec nic nechápu!“

Mlčeli, pak přišel Crest do velínu a v ruce držel zmenšený výsek mapy hvězdné oblohy. „Nechal jsem si udělat kopii, Rhodane, koukněte!“ ukázal na obrovskou modrou hvězdu. „To je Laton. Slunce s osmatřiceti hvězdami. Je registrováno v počítači STARDUSTU a je součástí našeho impéria. Měli jsme štěstí.“

Rhodan nebyl příliš nadšen. „Domníváte se, že se tam setkáme s Arkonidany?“

„Přinejmenším s jedním - s Vysokým komisařem. Námi kolonizované planety mají nadále rovnoprávnost, samy si vládou a řídí své soustavy, ale neustále je tam přítomen náš vyslanec. Počítač říká, že centrem této soustavy je osmá planeta. Jmenuje se Tuglan. Můžeme klidně přistát.“

Rhodan cítil Crestovo skrývané nadšení. Aby ne, Crest už čtyři roky postrádal spojení s mateřskou planetou. Bylo to záměrné, protože Rhodan nechtěl, aby se Arkon o Zemi dozvěděl dřív, než se z pozemšťanů stane silná civilizace. Jenom mocní si mohli dovolit vyjednávat.

Kdyby však nyní Rhodan odmítl přistát na Tuglanu, určitě by tím Cresta rozzlobil. A to nebyla řeč o Thoře.

Rhodan se rozhodl.

„Navážeme kontakt. Ale slibte mi, Creste, že vašemu komisaři neprozradíte pozici Země. Myslím, že ještě nenastal čas, kdy bychom si mohli dovolit navázat kontakt. Určitě víte proč.“

„Vím,“ uklidnil ho Crest. „A vy víte, že sdílím vaše pochybnosti. Za uplynulé roky jsem měl sdostatek možností poznat pozemšťany. Jsme zajedno, Rhodane, že vláda Arkonidanů zaniká. Pokud existují nějakí naši následovníci, pak to jsou výhradně jen pozemšťané.“

Vtom zazněla poplašná siréna.

Rhodan vyskočil a postavil se ke kontrolnímu panelu, aby zjistil, že byl vyhlášen v kuchyni. Na okamžik ho to zaskočilo, ale pak se rychle spojil s šéfkuchařem.

„Veliteli!“ vyhrkl muž v bílé čepici. „Veliteli! Máme na palubě černého pasažéra. Mohl byste rychle přijít do kuchyně?“

Rhodanovi to vzalo řeč. Byl tak překvapen, že se ani nezeptal, o jakého černého pasažéra jde. Pak kuchařova tvář zmizela a obrazovka potemněla.

„Černého pasažéra?“ zeptal se Crest. „Kdo by to mohl být?“

Rhodan zavřel na vteřinu oči a pak řekl: „Jdu do kuchyně, třeba se to tam dozvím.“

Bully seděl v křesle a přemýšlel. Vtom mu to došlo a vykřikl: „No jasně!“ křičel za Rhodanem a rozběhl se do antigravu. „To bude bobromyš! Hned jsem si to myslel!“

Zanedlouho se oba vřítli do kuchyně. Kolem ploten bylo prázdko, zato v jednom koutě se shromáždili všichni kuchaři a vzrušeně debatovali. Někdo se smál, jiný nadával. Vládl tam nepopsatelný zmatek, ale nic nesvědčilo o tom, že by mělo jít o vážné ohrožení.

Šéfkuchař spatřil Rhodana a rozběhl se k němu: „Taková bestie!“ křičel už z dálky. „Musela se na palubu dostat při nakládání zboží! Jestli dostanu toho, kdo je za to zodpovědný, tak...“

Rhodan zvedl ruku. „Ticho, ksakru! Co se to tu děje? Copak vám všem přeskočilo?“

„Bobromyš!“ hulákal šéfkuchař. „Propašovala se sem a žere naše zásoby. Běžte se podívat sám!“

Ostatní muži v bílém ustoupili a před Rhodanem se objevily otevřené dveře do velké chladírny.

Bobromyš dřepěla ve zmrzlém ovoci a spokojeně žrala. Občas se podívala na své diváky a měla v očích výraz vděku: děkuju vám, je to výborné!

Rhodan na ni hleděl a nevěděl, co má říct.

Bezesporu to byla právě tahle bobromyš, která ve své hravosti změnila nastavení souřadnic hyperskoku. Její telekinetické schopnosti na to bohatě stačily. Tím však uvrhla životy členů posádky do nebezpečí a musela za to být potrestána. Navíc to byl černý pasažér a v tomto ohledu platily velmi přísné vesmírné zákony: vysazení do volného vesmíru bez skafandru.

Na druhé straně však bobromyš nechovala žádné špatné úmysly. Byla prostě hravá.

Bully stál vedle Rhodana a pozoroval to podivné stvoření, které neprojevovalo naprosto žádné známky strachu nebo špatného svědomí. Navíc jeho žoviální chování vyvolávalo úsměv.

Bobromyš se křenila a byl to tak směšný pohled, že se muži hlasitě smáli. Jenom Bullymu nebylo do smíchu. Ta bestie je dostala do pěkných potíží. STARDUST se octla v neznámé části Galaxie. Na tom nic nezměnil ani bobromyš směšný vzhled.

Než tomu Rhodan mohl zabránit, Bully se vřítli do mraznice, popadl zvíře za kůži na zátylku, vytáhl je ven a zvedl ho výšky.

„Ty hnusná mrcho! Nejdřív nás zavlečeš bůhvíkam, a teď by ses cpala lahůdkama! To by se ti líbilo! Vyhodíme tě ven a basta! Ale nejdřív tě čeká pořádná vejprask! Jen počkej!“

A rovnou té zoufale ječící bytosti uštědřil několik ran plochou dlaní do zadní části.

Zároveň se přihodilo něco velmi neobvyklého.

Bobromyš vyklouzla Bullymu ze sevření a dopadla na podlahu. Jedním skokem se octla zpátky v mraznici a hledala úkryt.

Seděla a zírala na Bullyho – a vtom se Bully začal vznášet.

Zdalo se, že ztrácí hmotnost, hnalo ho to jako balóněk kolem užaslých kuchařů směrem ke kotlům.

Marně kolem sebe kopal a pokoušel se letět jiným směrem.

Rukama hmatal kolem sebe, ale nedokázal se ničeho zachytit.

Telekinetické síly bobromyš ho držely pevně.

Šéfkuchaři se málem zastavilo srdce, když se Bully zarazil nad velkým kotlem s probublávající polévkou. Kdyby do ní spadl!

Ale Bully pokračoval.

Klesat začal až po chvíli. Ať dělal co chtěl, přistál v jiném velkém kotli, po okraj zaplněném vodou. Zůstala mu z něj třetina jen hlava.

Rhodan to všechno pobaveně sledoval a nyní se nahlas rozesmál. Pozvolna se přidávali další a nakonec se smála celá kuchyně.

Jenom Bully ne.

Rhodan vykročil a pomohl mu z nepříjemné situace ven. Nešťastník pak stál uprostřed kuchyně a kapala z něj voda.

Bobromyš mezitím znovu seděla ve svém ovoci a hltavě žrala. Koneckonců nemohla vědět, jak dlouho ještě budou dvounožci trpět její přítomností.

„Běž do své kajuty, Bully,“ řekl Rhodan a poklepal příteli na rameno. „Jestli cestou potkáš Johna Marshalla, tak ho sem pošli. A příště raději nesahej na černé pasažéry.“

„Ty to snad chceš nechat na palubě?“ zavrčel Bully. „Když si pořád tak hloupě hraje...“

„Proto tady chci mít Marshalla. Možná se s bobromyš dorozumí. Řekni mu.“

Bully zmizel a zanechal po sobě mokrou stopu. Rhodan se vrátil do chladírny.

Bobromyš na něj koukala velkýma očima, plna očekávání.

V malých tlapkách svírala ovoce a - jak se zdálo - rozpačitě ho okusovala. Velké kulaté uši se trochu třáslly.

Kouká na mě jako psík, pomyslel si Rhodan a najednou v sobě pocítil narůstající sympatie. Tahle bytost byla stvořením z jiného světa. Nenarodila se na Zemi. Byla cizí, byla to příšerka. A přece probouzela sympatie.

Rhodan se nechtěně usmál. Bobromyš se taky zakřenila a Rhodan měl najednou pocit, že spolu uzavírají přátelství. To ještě nemohl tušit, jak dlouhé a trvalé přátelství to bude. Protože bobromyš nebyla jenom telekinet - ale o tom až jindy.

John Marshall, první telepat jednotky mutantů, vešel do kuchyně. Bully ho už předem připravil, proto ho přítomnost bobromyši nezaskočila. „Takže to je ten chlapík, co vykoupal Bullyho?“

„Jestli se nepletu, tak to Bully bude mít deset let na talíři,“ odpověděl zvesela Rhodan a ukázal na zvíře v mraznici. „Pokuste se s ním spojit. Možná se vám podaří číst jeho myšlenky - jestli nějaké má. Ještě důležitější by však bylo předat mu naše myšlenky. Je to možné?“

John Marshall přikývl.

„Jistě, ale hodně záleží na tom, jak zareaguje jeho mozek. Jestli je citlivý...“

„Ovládá telekinezi. Můžeme předpokládat, že jeho mozek bude mimořádně vyvinutý. Zkuste to.“

Už po několika vteřinách se Marshall rozrušil. Několikrát přitakal a pak promlouval k bobromyši, která pozorně naslouchala. Nakonec vstala na zadní a vykročila k Rhodanovi.

„Chce vás pozdravit,“ řekl Marshall. „Rozuměl mi. Říkám on, protože je samec. Jeho myšlenky se dají snadno číst, a když aktivuje jednu dosud nepoužívanou část mozku, rozumí nám. Může být dokonce vynikající telepat.“

Rhodan se sklonil a podal bobromyši ruku.

„Budeme ti říkat Gucky,“ řekl přátelsky a opatrně stiskl tlapku. „Jestli rozumíš, co říkám, přikývni.“

Gucky okamžitě kývl.

„Takže rozumíš, to je dobře. Obráceně to bude horší, protože já nejsem telepat. Ale ty se určitě naučíš naši řeč. Těhle muž ti s tím pomůže,“ ukázal na Marshalla.

Gucky opět přikývl a několikrát vykřikl, čímž patrně vyjadřoval radost. Několikrát se otočil kolem své osy a začal stoupat ke stropu. Když byl nahoře, udělal slušný looping a vrátil se k podlaze.

„Moc hezké!“ pochválil ho Rhodan a varovně zvedl ukazováček. „Ale dobudoucna si nesmíš hrát, když ti to nedovolím. Pojď teď se mnou, vysvětlím ti, cos provedl. Pak se sem budeš smět vrátit a nažrat se.“

STARDUST se řítla vesmírem k soustavě slunce Laton. Překročila dráhu první vnější planety. Míjela 37. planetu, pomalého ledového obra. Pak proletěli kolem 36. planety, která také nebyla obydlená. Stále víc se blížili k Tuglanu, světu patřícímu do velké říše Arkonidanů.

Ve velínu se shromáždili Rhodan, Crest, Thora, Bully a John Marshall. Gucky poslušně seděl v nejvzdálenějším koutě a pokoušel se rozlišovat mezi spoustou myšlenkových proudů, které zachycoval. Pochopil, jak jeho hry dvounožce ohrožily. Zakázali mu, aby si znovu hrál. Později, až přistanou, si bude moci hrát, jak se mu zalíbí.

„Vy snad máte strach?“ zeptala se kousavě Thora a vyzývavě pohlédla na Bullyho. „Myslíte, že nepoznám, s jakou nechutí vycházíte vstříc našim návrhům? Bojíte se, aby komisař Tuglanu nevyslal zprávu na Arkon – pak by ta vaše hra na schovávanou skončila.“

Hra, pomyslel si Gucky. Oni mluví o hře.

„Nesmysl!“ odporoval Rhodan a prosebně pohlédl na Cresta. „Pokuste se aspoň jednou pochopit moje stanovisko. A když to nedokážete, myslíte na naše dohody: nejdříve najdeme planetu věčného života, a pak poletíme na Arkon. Ale ani o minutu dřív.“

Crest je připraven držet se této dohody. U vás předpokládám totéž.“

„Co to má společného s Tuglanem?“

„Velmi prostě: nechci, aby se zástupce Arkonidanů dozvěděl o Zemi. Nic víc, nic méně. Potřebuji, abyste mi slíbili, že o lidech a o Zemi nepadne ani slovo. Budeme se vydávat za obyvatele některého z vašich kolonizovaných světů. Zahrajeme mu divadlo.“

Gucky znovu našpicoval uši. Už zase si chtějí hrát... Tak proč mu brání ve hraní?

Nebo to má přesto zkusit?

Tááhle se třpytí nějaké instrumenty...

Rhodan se prudce otočil. Hypervysílačka začala sama od sebe vysílat. Jedním skokem byl u ní a vrátil jednu z pák do nulové polohy. Na obrazovce se na okamžik objevila postava arkonidského robota, pak zase zmizela.

Pak se obrátil a vykročil ke Guckymu.

Bobromyš se bojácně krčila v koutě a nesrozumitelně pískala. Velkýma kulatýma očima prosebně vzhlížela k Rhodanovi a zapřísahala ho, že už to nikdy neudělá.

Bully sevřel ruku v pěst a pohrozil.

Rhodan se před Guckym zastavil. „Marshalle, chci vědět, proč to udělal! On mi rozumí, já jemu ne. Co řekne na svoji obranu?“

Telepat se sklonil k malému chlapíkovi a zahleděl se mu do očí.

„Takže?“ zeptal se. Po několika vteřinách se znovu napřímil: „Už to opravdu nikdy neudělá. Slibuje to... Pořád prý jsme mluvili o hraní, a tak si myslel, že zase smí.“

„Nesmí!“ řekl Rhodan a obrátil se na Guckyho. „Jestli ještě jednou bez mého povolení něčím na lodi pohneš, vyhodím tě do volného kosmu, jasně? Víš, cos provedl? Přilákals na nás pozornost neznámých bytostí, které nejsou tak přátelské jako my. Mohlo by se stát, že by přišly a všechny by nás zabily. I tebe. Takže si příště dávej pozor. Buď hezky hodný. Bully, hlídej ho.“

„Proč já?“

„Musíš s Guckym uzavřít přátelství. Čím dřív si na něj zvykneš – a naopak – tím lépe pro nás všechny. Myslím totiž, že bychom Guckyho měli zařadit do naší jednotky mutantů.“

„Do jednotky mutantů?“ vyjevil se Bully. „Tenhle směšnej Mikymaus se má stát členem naší elitní jednotky? To snad nevydržím...“ Zmlkl, jeho nohy ztratily pevnou půdu pod nohama a zase se pomalu začal vznášet. Ale jen na pár vteřin. Pak zase měkce přistál. Gucky ho chtěl jen varovat, nic víc. Bully bojoval se svou hrdostí. Nakonec řekl: „No dobrá, pro mě za mě. Možná, že bude docela použitelný, když se bude ovládat. Souhlasíš Gucky?“

Bobromyš vážně přikývla.

Rhodan se zašklebil a obrátil se na Cresta. „Situace se změnila v tom směru, že si nás někdo všiml. Síla vysílání ukazuje na to, že to byla vaše stanice na osmé planetě. Co teď?“

„Nevidím žádnou změnu. Jenom se ptám, jak jim mám vysvětlit vaši přítomnost. Arkonidský komisař má přesné soupisy koloniálních světů. Prokoukne to.“

Bully se otočil.

„Tak holt budeme Arkonidani!“

Rhodan se na něj mlčky otočil.

Crest přikývl: „To není špatný nápad. Nic tím nezkazíme a kromě toho se tím možná docela dobře pobavíme. Takže, jak to provedeme?“

„Nač máme naše lékaře? Dostaneme červené kontaktní čočky a vlasy si nabarvíme na bílo. Víc toho nepotřebujeme.“

„Vlasy na bílo?“ vykotkal zrzavý Bully.

„Jenom přechodně,“ uklidňoval ho Crest. „Kromě toho je tu ještě jedna věc, která nás k tomu nutí: v záznamech jsem našel, že obyvatelé Tuglanu odjakživa vedli pasivní odpor. Bylo by možná nejlepší, kdybychom se tam objevili jako kontrolní komise. Náš komisař s tím bude ve vlastním zájmu souhlasit.“

Rhodan se zamračil. „Zapomínáte na náš hlavní cíl, Creste. Na planetu věčného života.“

Crest se pousmál. „Tahle mezihra nebude bez užitku, Rhodane. Aspoň uvidíte, jak se chováme ke kolonizovaným civilizacím...“

Rhodan tedy souhlasil. „Dobrá, Creste! Bully, informuj Dr. Manoliho, ať si připraví skříňku se šminkami!“

Alban to nechápal.

„Jak se o tom mohli tak rychle dozvědět?“ říkal pořád dokola a očima hledal pomoc u mladšího bratra. „Křižník se musel objevit ve stejnou chvíli, kdy vybuchla nálož na stanici. Netušíš, kdo za tím útokem mohl vězet, Darosi?“

Daros se dlouze zahleděl na bratra a pak zavrtěl hlavou. „Na co si to přede mnou hraješ, Albane? Copak jsi mi sám neprozradil své plány? To byli tvoji agenti, kdo rozbil vysílačku, a ty teď za to poneseš zodpovědnost. Mám ti s tím snad pomáhat?“

„Jsme v tom až po krk a je jedno, jestli jsme pro, nebo proti Arkonidanům. Oni nebudou dělat rozdíl. Komisař je musel varovat ještě předtím, než došlo k útoku. Tolik intelligence bych mu nikdy nepřisuzoval...“

„Nerad tě zklam, bratře,“ varoval ho Daros, „ale měl bys vědět, že já za tebe s kůží na trh nepůjdu. Od začátku jsem proti povstání a za tím stojím i teď.“

Alban položil obě ruce na stůl. Strnule přitom hleděl bratrovi do očí.

„Pak jsme tedy protivníci. Mám v úmyslu Arkonidany oklamat. Pokud komisař skutečně vyhlásil poplach, pak Arkonidané nemají důvod mě podezírat. Ti dva, co včera položili bombu, jsou mrtvi. Já mezitím dám zatknout nějaké teroristy a při přistání křižníku je nechám popravit. Tím dokážu svou loyaltu.“

„Ty chceš dát zabít své nejvěrnější příznivce? To je odporné!“

Alban se zákeřně ušklíbl. „Měl bys mi být vděčný.“

„Vděčný? Za co?“

Vysoký Lord Tuglanu se stále ještě usmíval. „Protože nikomu neprozradím, žeš to byl ty, kdo vydal těm dvěma lumpům rozkaz, aby zničili hyperstanici. Chtěl ses zbavit Arkonidanů, aby ses v klidu mohl stát Lordem Tuglanu. Pak bys už jen odstranil mě. Že ano, chtěls to tak?“

Bratrova drzost Darose vysloveně zaskočila. Teď už jen scházelo, aby řekl, že Darose pro výstrahu pověsí... Daros tušil, že mu začíná hrozit smrtelné nebezpečí. Ale měl snad proti Albanovi, nějaký důkaz? Existovali nějakí svědci jejich včerejšího rozhovoru?

„Arkonidané jsou příliš chytří. Snadno tvé úmysly prokouknou, Albane...“

„Na to jsem také myslel, Darosi. Postaral jsem se, že během návštěvy těch albínů bude zatčeno pár povstalců. Shodně pak vypovědí, že touží po nezávislosti Tuglanu a po svržení současného Lorda, protože je příliš oddán impériu. Budou tvrdit, že se jejich novým Lordem musí stát Daros. To on chce svobodu pro Tuglan.“

Darosem to trhlo.

„Nenajdeš nikoho, kdo dobrovolně obětuje život za lež!“

„Kdo tvrdí, že budou lhát zvedl Alban obočí. „Budou dokonce přesvědčeni o tom, že říkají pravdu. Ne, kamaráde, mysleli jsme na všechno. Jiní zase budou vypovídat, že byli vyzýváni, aby zabili Rathona, ale že to neudělali, protože jsou věrní impériu.“

Daros zaťal pěsti.

„Měl bych tě zabít...“

„Zkus to!“ zašklebil se Alban. „I s tím jsem počítal. Vidíš moje ruce? Leží na tlačítku. Když jen maličko zatlačím, vyskočí mezi nás energetická stěna. Nedostaneš se na mě, ani násilím ne.“

„Jsi d'ábel!“

„Pouze d'ábel je schopen dojít ke konečnému vítězství, všichni ostatní jsou příliš slabí. Svobodně smýšlející potřebují příliš mnoho času, ale já nemusím brát na nikoho ohledy, a nemusím se nikoho na nic ptát. Rozhoduji se okamžitě a protivník nemá čas se připravit. Už víš, proč zvítězím a proč ty prohraješ?“

Daros se donutil ke klidu.

„Divím se, že mě varuješ Smím vůbec opouštět palác?“

„Samozřejmě, bratříčku. Čím dál utečeš, tím větší budou mít Arkonidané zájem tě chytit. Tvůj útek si budou vysvětlovat jako přiznání viny. Chápeš?“

Bylo to jasné. Daros uvízl v pasti. Když uteče, přizná se k vině. Když zůstane, Alban ho vyřídí.

„Dobrá, zůstanu tedy. Věřím v moudrost Arkonidanů.“

„A já v jejich hloupost,“ prohlásil klidně Alban. „Uvidíme, kdo bude mít pravdu. A teď mě nech o samotě, musím se připravit na důstojné přivítání Arkonidanů, abych je přesvědčil o své věrnosti. Má první slova budou patřit mé stížnosti na povstale.“

Daros vstal a odešel ke dveřím. Otevřel je a pak se ještě otočil. „Kdy naposledy navštívili naši planetu?“

„Arkonidani? Asi před padesáti lety, když měnili komisaře. Proč?“

„Za padesát let se mohlo leccos stát.“

Daros vyšel ven a zavřel dveře. Teď už záleželo jen na chytrosti Arkonidanů.

Už na oběžné dráze 13. planety Rhodan zaměřil tři těžké kosmické lodě, plující pomalu vesmírem. Byly ozbrojeny, a proto šlo o bojové křižníky. Crest nařídil, aby byly aktivovány vysílačky normálních frekvencí.

„Rozumíme jim?“ zeptal se pak.

„Hovoří intergalaktem, to je řeč impéria,“ poznamenal Crest, a dál už nemusel nic říkat, protože Rhodan i Bully tuto řeč uměli.

Od spojařů přišla informace, že mají spojení. Rhodan zapnul obrazovku a napjatě na ni hleděl.

Pak spatřil tvář nějakého muže.

Alban, vysoký Lord Tuglanu.

„Říše osmi planet zdraví Arkonidany, vládce vesmíru,“ řekl pateticky. „V Tugle už je vše připraveno. Smím vás navést na, přistání?“

Na Crestově tváři vyvstala hluboká vráska. Bylo zřejmé, že ho toto přátelské přijetí zaskočilo. Rhodan naopak považoval za samozřejmé, že pány vesmíru vítají takto. Rukou bezděčně přejel přes bílé vlasy a řekl: „Leťte napřed. Budeme vás následovat.“

Ale Tuglan nebyl s tak krátkou odpovědí spokojen.

„Přicházíte v pravý okamžik, pane. Komisař Tuglanu potřebuje vaši pomoc. Zločinečtí revolucionáři včera v noci zničili hypervysílačku. Sami pak při akci zahynuli.“

Vrásky z Crestovy tváře zmizely. Konečně se pro něj situace normalizovala. Začínal boj. Jak často se v takových situacích na cizích světech octli! Jako vždy, bylo hlavním úkolem zjistit, kdo za počínající nespokojeností stojí. Bezděčně kývl směrem k Rhodanovi.

„Proto přicházíme,“ řekl Rhodan, jako by předešlá informace pro něj neznamenal nic nového. „Postarejte se, abych si po při stání mohl promluvit s komisařem. Máme málo času.“

Tuglan na obrazovce přitakal a pak zmizel.

Rhodan se přesvědčil, že spojení bylo přerušeno a pak se obrátil na Cresta: „Kdo to byl?“

„Jsem přesvědčen, že Lord osobně.“

„Jestli ano, pak nás čekají potíže. Ten člověk mi byl velmi ne sympatický.“

„Neříkejte to s tak lehkým srdcem, Perry,“ varoval Crest. „První dojem není vždy ten nejsprávnější, především tehdy, jde-li o cizí civilizaci. Tuglanové se nám sice velmi podobají, ale to nic neznamená. Než vyslovíme konečný úsudek, musíme počkat.“

Vešli Haggard a Manoli. Oba lékaři byli převlečeni za Arkonidany. Pak přišel John Marshall s Guckym v náručí. Marshall vypadal nezměněně. Budou ho vydávat za někoho, koho naložili cestou.

John Marshall se celou dobu snažil bobromyš naučit mluvit, takže nikoho příliš nepřekvapilo, když se ta chlupatá potvůrka najednou ozvala a pípavým hláskem řekla intergalakticky: „Dobrý den, pánové!“ a anglicky dodala: „Provinční řeč jsem se naučil taky.“

Bully vyprskl a chechtal se, až mu tekly slzy. Pak se sklonil a podával bobromyší ruku: „Vítej, malý příteli. Uzavřeme mír?“

Gucky se zakřenil: „Pokud si budu zase smět hrát, tak ano.“

Bully varovně zvedl ukazováček. „Jednoho dne si budeš moci hrát podle libosti. Ale ne tady na lodi. To je příliš nebezpečný. Slíbíš nám, že si na lodi nebudeš s ničím hrát?“

„A kdy tedy?“

„Až přistaneme. A teď buď hezky zticha, musíme si povídat o důležitějších věcech.“

Gucky téměř lidsky přikývl a posadil se do kouta. Chytrýma očkama pozoroval, co se kolem něj děje.

Tři lodi Tuglanů otočily a spěchaly napřed. Jedenáctá planeta modrého slunce pomalu mizela a za chvíli byli u Tuglany. Tohle byla planeta, srovnatelná co do složení atmosféry a síly gravitace se Zemí. V oceánu ležely dva kontinenty, spojené úzkým mostem. Větší města chyběla, vše se prakticky soustředilo do hlavního města.

Tři křižníky Tuglanů přistály. Rhodan namířil svou loď na okraj kosmodromu a vypnul motory.

Kulovitá loď o průměru 800 metrů ztichla. STARDUST ukončila let. Alespoň prozatím.

Měla to být zastávka, klidná pauza na nekonečné cestě za nesmrtelností. Ovšem o tom, že by si na Tuglanu odpočinuli, pochyboval i věčný optimista Bully.

Rathon rezignovaně ukázal na zničenou vysílačku.

„Ve stejný okamžik, kdy jste s námi navázali spojení, došlo k výbuchu. Jeden z mých robotů byl poškozen, ale mezitím ho opravili: Dva Tuglani tady položili bombu a pak se dali na útěk. Roboti je však zabili, takže jsme se bohužel nedozvěděli, kdo jim k tomu dal rozkaz.“

„Žádné upozornění?“ vyzvídal Crest a podíval se na Rhodana. „Lord Alban nám včera sdělil, že na Tuglanu existují skupiny hnutí odporu. Dokonce nedůvěřuje svému bratru Darosovi. Podle Lordových slov se už Daros vidí v roli následovníka dnešního Lorda. Bylo by tedy jen logické, kdyby se před námi snažil staršího bratra zdiskreditovat.“

Rathon pochybovačně pokyvoval hlavou. „Já jsem se doslechl jiné věci. Pár hodin před útokem mě neznámý muž varoval před Albanem. Podle něj se chce vymanit z vlivu Arkonidanů.“

Rhodan kroutil hlavou. „Jeden obviňuje druhého, jak se máme dozvědět pravdu? Kde je ten Daros? Kde se skrývá?“

„Možná má špatné svědomí.“

Rhodan neodpovídal a zamyšleně hleděl na rozbitou hypervysílačku. Náhoda mu přispěchala na pomoc. Nyní nemohl ani komisař, ani Thora s Crestem poslat zprávu na Arkon.

Rathon mezitím řekl: „Před několika dny jsem poslal do Albanova paláce muže, který se jmenuje Ror. Je mi oddán. Měl vyzvědět, co je pravdy na slovech muže, který mne varoval. Ror se však zatím ještě nevrátil.“

„Proč se na něj nezeptáte v paláci?“ chtěl vědět Crest.

Komisař prokázal, že má rozum. „Abych se neprozradil.“

„Nevěřím řečem o povstání,“ řekl Crest. „A už vůbec nevěřím, že za tím vězí Alban. To on přece zatýká a věší rebely. Jak mi sám říkal, dělá to s důslednou přísností. Dělal by to, kdyby se toužil odtrhnout od impéria?“

Rathon pokrčil rameny.

„Vy nemáte se svým důvěrníkem žádné spojení?“ vyzvídal Rhodan. „Ani elektronické?“

Vysoký komisař přikývl.

„Robot Dvě má v sobě přijímač, nastavený na vysílačku, kterou má Ror zabudovanou v těle. Dá se stanovit směr, nikoliv však vzdálenost. Kromě toho stále vím, že Ror žije, protože vysílačka přenáší tlukot jeho srdce.“

„To není mnoho, co jste pro něj udělal,“ namítal Crest. „Mimochodem, ve kterém směru se nyní zdržuje?“

Rathon přivolal robota Dvě a vyzval ho, aby podal zprávu.

Robot ihned reagoval: „Přijímač registruje zvýšený tlukot srdce vysílače. Směr - támhle!“

Zadívali se ve směr, kterým ukazoval. V dálce rozeznávali střechy paláce. Takže Ror byl ještě v paláci. A dosud žil. Rhodan chtěl něco říct, ale robot ho přerušil.

„Srdeční zástava. Teď znovu tluče, ale nepravidelně. Směr jako předtím. Znovu přestává. Teď už nic. Vysílač mlčí.“

Rathon zbledl. Bezradně pohlédl na Rhodana. Uplynula minuta, dvě...

„Vysílač stále mlčí,“ řekl robot Dvě.

Komisař se zhluboka nadechl.

„Ror je mrtev,“ řekl tiše. „Musel zemřít v paláci. Stačí vám to jako důkaz Albanovy viny?“

„Ne,“ odpověděl Rhodan. „Stejně tak to může být důkaz opaku. Někdo mohl Rora v paláci zabít s úmyslem shodit podezření na Lorda. Třeba našli vysílač. Ne, Rathone, je-li Alban skutečně vinen, bude zapotřebí lepších důkazů.“

Alban byl dostatečně chytrý, aby často měnil své plány. Daros to brzy pocítil na vlastní kůži.

Bydlel v malém křídle paláce a z oken mohl pozorovat přistání arkonidského křižníku. Tak tady byli, vládci vesmíru. Přiletěli, aby dali poměry na Tuglanu do pořádku. V pravou chvíli... Ovšem Daros věděl, jak těžké je bude přesvědčit.

Komisař Rathon? Na toho nebylo spolehnoutí. To byl snílek, který byl rád, když ho záležitostmi Tuglanů nikdo neobtěžoval.

Ne, ten spravedlivé věci nepomůže.

Ale kdo tedy pomůže?

Daros si se zděšením uvědomoval, že nemá žádné spojence.

Sami Tuglané se o politiku téměř nezajímali, ale i kdyby, ani v nejmenším netušili, kdo za rebelií stojí. Nikoho by nenapadlo, že je to samotný Lord. A ten by se ke svému podílu přihlásil teprve poté, až by Tuglan dobyl nezávislost.

Daros chvíli přemýšlel, pak otevřel zásuvku psacího stolu a vytáhl z ní malou pistoli. Stlačený vzduch vystřeloval otrávené jehly, které způsobovaly dočasné ochrnutí.

Nikdo ho nezdržoval. Zdálo se mu, jako by ho někdo pozoroval, ale nikoho neviděl.

Na ulicích vládl čilý ruch. Tuglani spěchali ke kosmodromu, aby přivítali Arkonidany. Překonali první šok a uvěřili Lordu Albanovi, že Arkonidané přilétají jako přátelé.

Daros se hoře usmál. Zase jeden z bratrových triků.

Ne, zavrtěl pak hlavou. Nepůjdu. Počkám, až co se stane. Proč se zbytečně vystavovat nebezpečí?

Tugla bylo rozlehlé město nízkých domků a velkých zahrad, rozdělené řekou. Na druhém břehu začínaly hory, kam v mládí s bratrem chodívali na lov, ještě když byl Lordem jejich otec. Byli tenkrát přáteli, kteří spolu sdíleli dobré i zlé.

Daros přivolal taxík.

„Kam vás mohu odvézt, pane?“

„Někam za město - do hor. Jeďte pomalu.“

Tuglan nad tím zakroutil hlavou. Teď, když celý svět vítá Arkonidany, chce někdo do hor? No, tohle koneckonců nebyla jeho věc.

Brzy nechali město za sebou a vůz zrychlil.

Sledovaly je dva jiné taxiky. To nemohla být náhoda. Dobrá, Alban ho chce mít pod kontrolou...

Vjeli do lesa. Silnice se kroutila po úbočí, přešli řeku a začali stoupat. Daros se ohlédl a zjistil, že pronásledovatelé zmizeli. Jak to? Co se stalo?

O kus dál poručil zastavit, přikázal řidiči, aby na něj počkal, a vešel do lesa. Jenom tady byl klid, jaký potřeboval, aby seřadil své myšlenky. Čerstvý vzduch mu dělal dobře.

Téměř hodinu se procházel. Nejraději by tam zůstal a nevracel se...

Na zpáteční cestě, když chtěli přejít řeku, byli zastaveni. Napříč silnice spadl velký strom. Kolem stálo několik aut a nadávající Tuglané. Rychle přestali, když Daros vystoupil. Začali se usmívat a pak jeden z nich nadšeně zvolal: „Daros! Ať žije Lord Daros a svoboda Tuglanu!“

A ostatní se přidávali: „Pryč s Lordem Albanem a Arkonidaný! Ať žije náš osvoboditel Daros!“

V první chvíli netušil, co se děje. Těm lidem snad přeskočilo, říkal si, jiné vysvětlení nenašel. Na poslední chvíli se mu podařilo uniknout před jásajícím davem zpět do vozu. Zanedlouho strom zmizel z cesty a Daros se vracel do města.

Pořád mu však v uších zněly výkřiky těch lidí. Dostával z nich strach.

Rhodan zůstal skeptický. Nelíbilo se mu, jak komisař házel špinu na Lorda Albana. Možná se tím snažil zastřít vlastní slabost. Jaký zájem mohl mít Lord Alban na tom, aby se změnil současný stav věcí?

Společně s Bullym se pak třetí den dal ohlásit u Lorda. Strážé zasalutovaly s respektem a - jak Rhodan vytušil - se strachem z Arkonidanů.

Alban byl přívětivý jako vždy.

S radostí odvedl hosty do přijímacího sálu a ukázal na křesla.

„Posaďte se! Čemu vděčím za vaši návštěvu, vážení Arkonidané? Smím vědět, zda je vaše mise úspěšná?“

Rhodan zůstal stát. „Kdo vede opozici proti impériu?“ zeptal se přísně. „Jak velká je to skupina, jaké jsou její cíle a kdo je její hlavou?“

Alban jako by se přikrčil, ale pak s teatrálním smulkem zavrtěl hlavou.

„Obával jsem se, že tato otázka přijde, vážení pánové. Ale věřte mi, že bych si poradil sám. Nechci vás s takovými lapáliemi obtěžovat. Já jsem Lord Tuglanu a potrestám každého, kdo se opováží pozvednout hlas proti impériu.“

„Stejně chci vědět, kdo je vůdcem rebelů,“ trval na svém Rhodan. „Zaslechl jsem, že jím je váš bratr.“

Alban rozpačitě svěsil hlavu a pak se s překvapivou upřímností zahleděl do Rhodanových očí.

„To je úplný nesmysl, vzácný Arkonidane! Za svého bratra dám ruku do ohně. S hnutím odporu nemá vůbec nic společné ho.“

To Rhodana překvapilo. Počítal s tím, že Alban využije situace a bratra potopí. Rathon se mýlil, když Albana považoval za odpůrce.

„Chci se s vaším bratrem seznámit,“ řekl Rhodan.

Alban ochotně přikývl a dal znamení sluhovi. Dvě minuty nato se objevil mladý Tuglan, chvíli zůstal váhavě stát ve dveřích, pak teprve vstoupil. Upřeně přitom hleděl na Rhodana.

Trochu nerozhodný, říkal si v duchu Rhodan. Vypadá nejistě.

Špatné svědomí? Neco ho tíží něco jiného?

Rozhodl se, že se ho rovnou zeptá.

„Jsem Rhodan, velitel strážní expedice. Toto je můj zástupce,“ ukázal na Bullyho, který pyšně vypnul hrud'. „Doslouchli jsme se, že na Tuglanu existuje silná organizace, která bojuje za samostatnost. Atentát na vysílací stanici to dokazuje. Říká se, že s tou organizací máte něco společného. Můžete nám vysvětlit, jak je to možné?“

Daros se pohrdavě podíval na bratra.

„Je to lež!“ řekl pevným hlasem. „Můj bratr je lhář. To on chce nezávislost Tuglanu. To on nařídil útok na stanici. Dokonce chtěl dát zabít komisaře Rathona, ale našťastí jste se včas objevili. Víím, že bratr otočil podezření na mě. Bojí se, že bych po něm mohl nastoupit. Chce mě zneškodnit.“

Rhodan si ho pozorně prohlížel. Výbuch mladíka, který mu byl podstatně sympatičtější než jeho starší bratr, ho zaskočil. Alban svého bratra nijak neosočoval. To svědčilo pro něj. Zato Daros proti bratrovi vyslovil ta nejtěžší obvinění.

Komu věřit?

Rhodan se zlobil, že s sebou nevzal Johna Marshalla. Ten by hned zjistil, kdo z těch dvou lže a kdo říká pravdu.

Alban bolestně zavrtěl hlavou. „Darosi, jak můžeš říkat něco takového? Já tě chtěl chránit a zamlčel před Arkonidany tvé zločinecké sklony, a ty na mě takhle? Ovšem když mě obviňuješ, musím se bránit,“ řekl a pokynul sluhovi.

U stěny se rozevřely závěsy a objevila se velká obrazovka. Pak cosi cvaklo a na projekci se plasticky promítl obraz mostu přes řeku a před ním vůz, kolem něj se shromáždil velký dav lidí. Jásali, provolávali slávu Tuglanovi, který stál u vozu, a neustále volali: „Pryč s Albanem a jeho Arkonidany! Ať žije Lord Daros, náš vysvoboditel!“

Rhodan poznal, že muž u vozu je Daros. Rebel mezi svými obdivovateli. Mohl existovat lepší důkaz?

Ale nějak mu bylo Darose líto...

„Darosi, bohužel vás musím zatknout. Impérium nestrpí neposlušné. Dovolte, Albane, abych vašeho bratra zavřel na své lodi. Máme tam dostatek bezpečných místností.“

„Když to musí být,“ zaváhal Alban.

„Ty zrádče!“ vykřikl Daros a pak se otočil k Rhodanovi: „Jsem připraven. Snad si jednoho dne tuhle svou chybu přiznáte. Ale doufám, že nebude pozdě.“

Kdesi v prostorném sklepe se shromáždili rebelové. Nebyli to však rebelové proti arkonidskému impériu, nýbrž Tuglani, kteří nesouhlasili s Albanovou zákeřnou politikou. Na existujícím pořádku nechtěli nic měnit, chtěli jej zachovat. A Daros se měl stát Lordem, protože i jemu záleželo na zachování poměrů.

Mezi shromážděnými se nacházeli dobrodruhové, kteří se schovávali v lesích, ale byli mezi nimi i spořádaní občané, kteří chodili poctivě do práce a nikdo by na nich nepoznal jejich úmysly. Měli u sebe zbraně, protože jim Alban vyhlásil válku. Pokud dokázal ve vlastním zájmu zabít své přívržence, jistě necouvne před tím, aby zabil své nepřátele.

Zadními dveřmi do sklepa vstoupil podsaditý, malý, ale podle všeho velmi obratný muž. Sotva ho rebelové spatřili, v tlumeném chóru bručeli: „Ať žije nový Lord Daros! Ať žije impérium Arkonidanů! Revoltou proti zrádci Albanovi!“

Nově příchozí zvedl ruce, aby přítomné utišil.

„Já, Karolan, vůdce spravedlivých, vám musím něco sdělit.“

Den svobody je blízko, ale stojí před námi úkol dokázat Alba novu vinu. Zrádci se podařilo vrhnout podezření na svého bratra. Arkonidané Darose zajali. Co uděláme?“

Na okamžik zavládlo ticho, pak mluvili jeden přes druhého.

Nebylo rozumět slovu, až někdo v pozadí zvolal: „Vysvobodíme ho, Karolane! Vysvobodíme Darose!“

Karolan zavřel hlavou. „To by byla chyba, přátelé! Tím bychom jenom posílili podezření. Nemůžeme Albanovi prokázat větší službu, než že vysvobodíme Darose. Ne! Existuje lepší cesta! Diplomatická!“

„Pošleme k Arkonidanům své vyslance,“ navrhoval jiný muž.

„To už zní líp, ale budou nám věřit? Já bych můj nápad...,“ řekl, ale vtom se dovnitř vřítel další muž a skočil mu do řeči. Karolan zvedl obočí: „Co se děje, Xarone?“

„Daros! Arkonidané ho v paláci zatkli a odvedli ke své lodi.“

„To už víme, Xarone. Přišels nám vyprávět staré historky?“

„Vy ale nevíte, že Darose někdo cestou vysvobodil! Deset maskovaných mužů přepadlo jeho a oba Arkonidany. Podivné na tom je, že se ti Arkonidani vůbec nebránili, nechali se spoutat a odvést do vozu. Daros spoután nebyl.“

Karolan dlouho mlčel. Na čele mu vyvstaly hluboké vrásky. Pak přikývl.

„Alban chce Darosovu vinu potvrdit. Je mazaný. Ale Arkonidané jsou chytřejší než on. Nechali se zajmout, aby zjistili pravdu. Ani se nedivím, že vládnu celému impériu. Nepodceňujeme však ani Albana. Vsadím se, že už má připraven svůj další úder.“

Nikdo netušil, jakou má Karolan pravdu.

Vůz zastavil. Maskovaní jej obklopili a otevřeli dveře. „Ať žije Daros, náš nový Lord! Pryč s Arkonidany!“

Snad nejméně ze všech to chápal Daros. Seděl překvapeně a trochu bezmocně vedle Bullyho a nevěděl, kdo a proč ho vysvobozuje. Navíc vůbec nechápal, proč to mocní Arkonidané nechali zajít tak daleko.

Rhodan a Bully byli vytaženi z vozu a odzbrojeni. Daros byl zdvořile požádán, aby vystoupil. Pak byli všichni zajatci rychle odvedeni přes ulici a naloženi do nákladního vozu, který se chvíli nato rozjel neznámo kam.

Deset únosců se bavilo svou vlastní řečí. Rhodan ke svému překvapení všemu rozuměl, protože se bavili arkonidským dialektem. Proč mu o tom Crest nic neřekl? Věděl to vůbec?

Pak se zamyslel nad Darosem. Stále silněji věřil, že mladík vůbec netuší, kdo ho vysvobodil. To, by se určitě choval jinak. Daros byl taky zajatec, i když ne spoutaný!

Jeli asi půl hodiny, pak se vůz se škubnutím zastavil, dveře se otevřely a únosci odvedli zajatce do zapáchající, temné místnosti.

Jeden z nich se před Darosem uklonil a řekl intergalakticky:

„Jsme potěšeni, Lorde, že jste nás vysvobodil z rukou Arkonidanů. Smím vás požádat, abyste mě následoval?“

Daros pohlédl na Rhodana, ale než mu Perry stačil odpovědět, jemně Darose postrčili ven z místnosti.

Rhodan si byl naprosto jist, že se stal svědkem dobře zinscenovaného divadla.

Antigrav je pak odvezl někam dolů a pak ho společně s Bullym zavřeli do místnosti, kde byl jenom stůl a dvě židle.

„No, to je pěkný!“ rozčiloval se Bully, když dozněly kroky únosců. „Myslíš, že se odtud vůbec někdy dostaneme? A co udělaj s Darosem?“

„Ten sedí v cele jako my,“ odpověděl Rhodan. „Ale klid, příteli! Nejméně jeden z nás se ven dostane. Jak jinak by se měli Arkonidané dozvědět, že Daros byl vysvobozen svými přáteli?“

„Seš si jistej?“

„Absolutně. Alban je velmi chytrý. Ale raději nebudeme příliš mluvit, zdi tady mohou mít uši. Nejlepší bude, jestli se kapku prospíme.“

Za dvě hodiny si přišli pro Bullyho.

Měl jít k výslechu, jak říkali. Rhodan zůstal v cele sám. Tušil, že Alban provádí další šachový tah.

Bullyho naložili do zavřeného vozu a vyjeli a ním na živou ulici. Snažil se zapamatovat směr, ale za chvíli to vzdal.

A pak, docela blízko vládního paláce, se to stalo. Vůz byl najednou zastaven několika uniformovanými muži. Když se řidič se strážcem začali bránit, sykly paprskomety a oba byli zneškodněni. Bully byl zbaven pout.

„Jsme šťastni, že jsme mohli pomoci Arkonidanovi, řekl jeden z policistů. „O vašem únosu jsme se dozvěděli od Velkého Albana. Je dobře, že má všude své lidi.“

„Lord Alban?“ podivil se Bully. „Mám mu být vděčný za své vysvobození?“

„Komu jinému, vzácný Arkonidane?“

Bullymu už šlo pomalu na nervy, že ho pořád měli za Arkonidana. Ale musel tu roli hrát, ať chtěl nebo ne.

„Proč byli vlastně ti dva muži zabiti?“ zeptal se a ukázal na únosce.

„Nebezpečně se bránili.“

Toho si Bully nevšiml. Škoda, že byli mrtví, mohl by z nich dostat, kde je Rhodanovo vězení.

Vtom si uvědomil souvislost s Rhodanovými poznámkami. Perry předvídal, že se jeden z nich z vězení určitě dostane.

„Zaveďte mě k Lordu Albanovi,“ řekl.

Jeho přání bylo rychle splněno. Zanedlouho seděl proti Lordovi.

„Jsem vám velice zavázán, Lorde Albane, ale rád bych se zeptal, zda víte, kde mají rebelové sídlo. Náš velitel je v jejich moci.“

„Bohužel nevím, kde to je, vzácný Arkonidane. Můj člověk mě informoval pouze o tom, že jste ve městě. Proto jsem vyhlásil poplach a zařídil vše potřebné, abyste mohl být vysvobozen. Dále jsem se dozvěděl, že se můj bratr Daros nachází v bezpečí na neznámém místě. Obávám se, že teď bude moci v klidu připravovat povstání proti mně.“

„Aha,“ řekl Bully a přikývl. „Daros vás chce svrhnout a zbavit se Arkonidanů... Ostatně, kde je Rathon?“

„Dal se odvést na vaši loď.“

Bully vstal.

„Dobrá. Ještě jednou děkuji za záchranu. Mimochodem, ta akce proti vysílačce byla zřejmě dílem malé skupinky rebelů. Myslím, že není nutno potrestat celý Tuglan. Ovšem, kdyby se náš velitel Rhodan neměl objevit živ a zdrav...“

Alban se předklonil a v očích se mu zablesklo. „Co pak? Zničíte rebely?“

Bully zavrtěl hlavou. „Myslím, že pak zničíme celý Tuglan. Nesmíme si dovolit žádné chyby. Je lepší, když zmizí celá sluneční soustava, než abychom měli v impériu slabé místo a špatný příklad. Doufám, že mi rozumíte.“

Než za sebou zavřel dveře, ještě se podíval přes rameno. Albanův zděšený výraz ho uspokojil.

Bully ještě nikdy neviděl Cresta bezradného, ale tentokrát to vypadalo, že je opravdu v koncích. Bez Rhodana se cítil nejistě, a stejným dojmem působila kupodivu i Thora.

„Opravdu byste nenašel cestu do toho vězení?“ naléhal Crest. „To přece nemůže být tak těžké...“

„Kdybyste byl na mém místě, asi byste takhle nemluvil. Na druhou stranu jsem přesvědčen, že Alban přesně ví, kde Rhodan je. Možná nás zajali na jeho rozkaz.“

„Cože? Tomu nerozumím.“

„Já taky ne, upřímně řečeno. Ale věřte mi. Neměli bychom za ním poslat telepata? Ať se ho John Marshall poptá! To bude nejjednodušší!“

„John Marshall?“

„Proč ne? Už dávno nás to mělo napadnout...“ Najednou se rozhlédl a zeptal se: „Kde je Gucky?“

Crest se zarazil. „Gucky? Bobromyš?“

„Jo! Když ho nevidím, hned si dělám starosti.“

„To ho tak milujete?“ posmívala se Thora.

„Ne, ale vzpomínám si, že jsme mu něco slíbili.“

„A co?“ zeptal se Crest.

„Že si bude smět hrát, až přistaneme. A představte si, co všechno může v Tugle najít ke hraní!“

Stalo se několik věcí naráz.

Crest se s Johnem Marshalllem a komisařem Rathonem odebral do paláce vládnoucího Lorda a požádal o audienci. Alban jim ji neprodleně poskytl.

Bully vzdal bezvýsledné hledání Guckyho a spojil se s mutantem Wuriu Sengem. Tento japonský člen jednotky mutantů byl obdařen schopností vidět na dálku. Jeho oči uměly proniknout pevnou hmotou. Bohužel však byl omezen vzdáleností, proto ho Bully musel vozit po ulicích.

Rhodan byl mezitím naložen do pancéřované limuzíny, která ho vezla do Lordova paláce. Umístili ho v jiné podzemní kobce, ale Rhodan se o svůj život zatím nebál.

Daros skončil také ve vězení, několik metrů od Rhodana, přičemž o sobě nevěděli.

Alban pokračoval ve složité hře intrik.

Pro Guckyho nebylo těžké nenápadně opustit loď. Každý ho už znal, nikdo ho nezastavoval. Jenom jeden z pilotů stíhaček ho varoval, aby se příliš nevzdaloval od lodi, protože ne všichni Tuglani jsou přáteli.

Bobromyš to sice slíbila, ale město ji přitahovalo víc než kosmodrom. Zanedlouho objevila prostorné parkoviště a spoustu věcí na hraní. Do vzduchu se zvedlo pět vozů a seřadily se před Guckym jeden za druhým, aby jely krokem před ním.

Pochopitelně, že tato neobvyklá kolona brzy vyvolala pozornost. Protijedoucí řidiči si všímali hlavně toho, že vozy jedou samy, bez řidičů.

Nad Guckym se však nikdo zvlášť nepozastavoval. Už dávno si tu zvykli, že se na Tuglanu objevovali ti nejpodivnější mimozemšťané. Tenhle malý chlapík patrně přiletěl s arkonidským křižníkem, říkali si, ale nikdo z nich by nedával kolonu pět vozů do souvislosti s ním.

Gucky se přitom královsky bavil.

Ale ne dlouho. Za chvilu i ho to omrzelo.

Policisté, kteří se ke koloně blížili ze všech stran, pak zažili něco, čemu nevěřili: pět vozů se vzneslo do výšky asi padesáti metrů a provádělo akrobatické kousky.

Provoz se zastavoval, řidiči stahovali okénka a vystupovali, aby si tu podívanou vychutnali.

Jenom Gucky kráčel dál.

Za chvíli na vozy zapomněl. Ty v tu chvíli přerušily let a zřítily se dolů na pole. Diváci se k nim rozběhli, aby zjistili, zda v autech někdo nezahynul.

Gucky klidně vandroval dál. Potřeboval půl hodiny, aby se dostal až k okraji města, ale cestou vyvolal takový chaos, že zpráva o podivných událostech dospěla až do paláce, kde se Alban chystal přijmout Cresta a Marshalla.

Gucky na sebe upoutal pozornost.

Blížili se k němu tři tmavě oblečení dvounožci. V rukou drželi stejné směšné pistole, jaké používal i Rhodan a jeho přátelé, když se ocitli v nebezpečí. „Patří k lodi Arkonidanů, řekl jeden.

„Je to zvíře nebo inteligentní bytost?“

„Možná utekl...“, řekl třetí muž a ruka se zbraní mu klesla.

„Třeba dostaneme odměnu, když ho chytíme.“

„Nejdřív ho musíme odnést k Lordu Albanovi, ten rozhodne.“

Gucky se zastavil a zvědavě se zahleděl na Tuglany. Spokojeně konstatoval, že schovali zbraně do pouzder u boků. Patrně vypadal neškodně. Kdyby se k němu chovali slušně, šel by s nimi, ale pak se jeden z mužů prudce sklonil a chytil ho za kůži, až to zabolelo.

Gucky zareagoval instinktivně. Muž jen pocítil, jak stoupá do výšky, jak se vzdaluje od mimozemšťana a jak se na něj jeho druzi překvapeně dívají.

Pak ho neviditelná ruka pustila. Padal, ulice se proti němu řítily...

A pak už nic necítil.

Byl mrtev.

Gucky se otřepal a urovnal si kožešinu. Na něj se takhle sahat nebude! Pak se otočil a zašklebil se na další dva Tuglany: „Jestli si se mnou chcete hrát, nesmíte na mě sahat!“

To překvapené muže dorazilo. Navíc měli před očima obraz mrtvého druha. Okamžitě tasili paprskomety. Gucky to všechno viděl a zůstal klidně stát. Upřeně hleděl na paprskomety. Neviditelné energetické prsty telekineze pronikly hlavněmi do zbraní a rozbily jejich jemný mechanismus.

Muži stiskli spouště, ale nic se nestalo. Smrtící paprsek nevyšel. Zato pistole se tavily...

Muži zakleli a zahodili je. Pak pár vteřin mlčky zírali, nakonec se otočili a vzali do zaječích. Gucky ještě z dálky slyšel jejich kletby.

Z protější strany ulice přicházeli čtyři Tuglani. Zastavili se nad mrtvým, prohlédli si ho a pak kráčeli za Guckym. Jeden řekl: „Patřil k Albanovým lidem. Ten prcek ho zabil. Je mi záhadou, jak to dokázal. Vypadá to však, že není našim nepřátelům nakloněn. Raději se ho zeptáme.“

„Jestli ten prcek přišel z lodi Arkonidanů, mohl by nám pomoci. I on patří k impériu.“

„Máš pravdu, Xarone. Jen by mě zajímalo, jak nám bude rozumět?“

Gucky slyšel dost. Muži, kteří právě přicházeli, měli potíže, a on jim mohl pomoci. Rád to udělá. Patří k Darosovi?

„Tos udělal ty, vid’?“ usmál se na něj jeden z mužů. „Dobrá práce. Byl to nepřítel impéria.“

Gucky mluvil plynne intergalakticky i anglicky. „Byl to i Rhodanův nepřítel?“

„Kdo je to Rhodan?“

„Velitel naší lodi.“

Čtyři Tuglani přikyvovali. „Jistě. Všechno ti vysvětlíme. Musíme však odtud zmizet dřív, než se ukáže policie.“

Jenže bylo pozdě. Zpoza rohu se vyřítily dva policejní vozy, z nichž vyskákali muži s paprskomety v rukou.

„Nelekněte se,“ řekl potěšeně Gucky, protože měl další příležitost předvést své umění a pohrát si. „Ukážeme jim, co umíme.“

Než čtyři Karolanovi lidé stačili zaznamenat, co se to vlastně děje, měkce přistáli na ploché střeše protějšího domu. Pevně se chytili zábradlí a zvědavě hleděli dolů, co se stane.

Policisté to sledovali s otevřenými ústy, ale jejich velitel se brzy vzpamatoval: „To udělala ta myš! Chytněte ji živou!“ zařval a sám se po Guckym vrhl jako první.

Tomu se už ježily chlupy na zádech. Soustředil se a přibíhající policisté měli najednou dojem, jako by je někdo chytil za límec a táhl zpátky. Najednou seděli ve svých vozech, ty se pak zařadily za sebe a stoupaly k nebi. Zděšení policisté brzy viděli město hluboko pod sebou. Báli se, že se zřítí a křečovitě se drželi sedaček, ale netrvalo ani dvě minuty a měkce přistáli na střeše vládního paláce.

Gucky se mezitím dostal na střechu k rebelům. Tam byl klid.

Zanedlouho se dozvěděl všechno o politické situaci na Tuglanu a brzy věděl víc, než se o této planetě dozvěděl Rhodan. Díky svým telepatickým vlohám zjistil, že mu ti muži nelžou.

Takže Rhodan byl v nebezpečí? Alban ho zabil? Byl tedy nejvyšší čas ho vysvobodit.

„Odvedeme tě ke Karolanovi, Gucky. To je náš vůdce. On bude vědět, co dělat. Jsi naše záchrana. Jak ti jen poděkujeme?“

Gucky skromně mávl packou. „Kdybych tak našel místo, kde bych si mohl hrát...“

Bully vzdal bezvýsledné hledání a rozhodl se, že se spolu se Senguem vydá do paláce za Crestem a Marshallem. Sengu nikde za zdmi domů Rhodana neobjevil.

V paláci vládlo neobvyklé vzrušení. Bully sledoval policejní vozy na střeše a přemýšlel, jak se tam asi dostaly. Začal něco tušit. Vzpomněl si, jak na lodi marně hledal Guckyho. Že by to způsobil on? Že by se vydal na výlet?

Bullymu nezbylo mnoho času na další úvahy, protože si pro ně přišel uniformovaný muž. Mají prý počkat, až skončí Albanova porada s Crestem a Marshallem. Že prý si to tak Crest přeje.

Bully přikývl a pohlédl k Senguovi. Když byl strážný z doslechu, Bully zašeptal: „Crest že by měl něco proti? Můj milý Sengu, tady mi něco nevoní!“

Japonský mutant přikývl. „Mám se kouknout?“

„Jistě! Snad tě támhleten chlapík neruší. Pořád se sem dívá...“

„Vůbec ne! Budu se tvářit, že si prohlížím obrazy na stěně.“

Mutant aktivoval speciální část svého mozku. Kamenné zdi pro něj v tu chvíli přestaly existovat a jeho zkoumavý zrak pronikal do místností za nimi.

Bully seděl opodál a zlobil se, že je jen obyčejný člověk a ne mutant.

Sotva Lord Alban promluvil, telepat John Marshall poznal, že jim lže. Alban je přezdvorně přivítal a znovu zdůraznil, jak je mu líto, co se stalo, a že se neprodleně postará o klid a pořádek. Dokonce tvrdil, že by měli všechno nechat na něm a že určitě najde i uneseného Rhodana.

Crest si všiml Marshallova zavrtění hlavou, ale nepoznal, v čem Alban lže. Tvrdil toho příliš naráz. Možná bude rozumnější klást mu jednotlivé otázky.

„Vy považujete svého bratra Darose za rebela proti impériu?“

„Je to vůdce rebelů.“

Crest se podíval na Marshalla a věděl, že Alban lže.

„Byl to on, kdo přikázal rozbít stanici?“

„Samozřejmě, kdo jiný?“

Alban znovu lhal.

„Ale vy, Albane, jste věrným přívržencem impéria? Chcete, aby Tuglan nadále patřil do impéria?“

„Přirozeně, velký Arkonidane. Je to mé největší přání.“

Marshall zcela otevřeně zavrtěl hlavou.

Crest toho věděl dost. Nemusel dál váhat. On ani Marshall si nevzali zbraně, ale věřil, že bude stačit jeho autorita.

„Lžete, Lorde Albane!“ řekl s výčitkou v hlase. „Váš bratr s tím nemá vůbec nic společného. Vy se jen bojíte, že by mohl být vašim rivalem. To vy jste zničil stanici a vy jste nechal přepadnout Rhodana. Kde je? Řekněte pravdu nebo nechám zničit vaši planetu!“

Lord Alban seděl bez hnutí za stolem. Ze všech sil se ovládal.

Pak s křečovitým úsměvem odpověděl: „To jsou strašlivá obvinění, Creste. Jak mi je chcete prokázat?“

„Nepotřebuji důkazy. Tento muž čte myšlenky, Albane. Ví, že jste lhal.“

Alban pohlédl na Marshalla a z očí mu létaly blesky. „Telepat? Je to možné?“

„Ve vesmíru žije mnoho civilizací, mezi nimi i telepati. Vaše myšlenky nám nejsou záhadou. Marshalle, řekněte mu, co víte.“

Marshall přikývl a řekl: „Vše, co o vás Crest řekl, je pravda.“

„A jak toho chcete využít?“ zeptal se Alban. „Jak se to dozví vaši lidé na lodi?“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Crest.

„Jednoduše. Bratrovi rebelové vás přepadnou stejně jako Rhodana. Nebudu tomu moci zabránit, protože jste odmítli doprovod.“

Co se stane cestou na kosmodrom, za to nezodpovídám. Doufám, že jste mi rozuměli. Už jdou.“

Dveře se otevřely a vstoupilo šest po zuby ozbrojených, na supených vojáků.

„Zatkněte je a odveďte dolů k Rhodanovi, ať má společnost.“

Wuriu Sengu sebou trhl. Podíval se na nejbližšího strážného a pak zašeptal: „Našel jsem je - Rhodana, Cresta, Marshalla i komisaře z Arkonu. Všichni sedí v temné kobce pod palácem. Vedle je další cela. Tam leží na posteli mladý Tuglan. Pravděpodobně Daros?“

Bully naslouchal bez hnutí. Myšlenky se mu honily hlavou. Rhodan a Crest zajati? Tady v paláci? Pak byl tím gaunerem Alban! A jestli tady Bully zůstane ještě chvíli trčet, za chvíli se ve vězení octne i on!

Tím by nikomu nepomohl. Nikdo o Albanově zradě netušil. Takže zbývalo jenom jedno: rychle pryč odtud! Rychle zpátky na loď!

Vstal.

„Pojďte, Sengu! Musíme pryč. Mám s sebou jen malý kapesní paprskomet. S tím toho moc nedokážeme.“

Japonec vstal, ale sotva dvojice vykročila k východu, rozběhl se proti nim nějaký voják a za ním se objevily další uniformy.

„Velký Lord Alban je ochoten vás přijmout,“ hlásil horlivě voják. Bully se však nedal vyrušit a klidně kráčel dál. „Vyřídíte Lordu Albanovi, že nás může navštívit na lodi, pokud bude chtít. Teď už nemáme čas.“

Voják zaváhal. Mezitím dorazili ostatní. Dva další stáli u východu se skloněnými paprskomety v rukou.

Bully však nebyl muž, který by se dal dobrovolně zajmout. Seberte těm chlapům bouchačky!“ přikázal Senguovi.

Strážní u vchodu pocítili mravenčení v rukou, pak se jim ruce zkroutily a zbraně vypadly na podlahu. Pár vteřin nato se sami váleli na zemi a křičeli bolestí. Bojovali s neviditelným nepřítelem a zatím nikomu nedošlo, že by za tím mohl být Sengu. Podobným způsobem se zbavili hrozby, kterou představoval třetí voják.

„Pochodujte hezky před náma k východu a zbraně nechte přehozený přes rameno!“ rozkazoval Bully. „A buďte hezky poslušný, nebo se vám povede ještě hůř!“

„Lord Alban si s vámi přeje mluvit,“ chvěl se jeden strážný.

„Ať si mluví sám se sebou,“ zavrčel Bully. „Jdeme! Mimochodem - jak se dostaly ty policejní vozy na střechnu paláce?“

„Letěly vzduchem a přistály tam,“ odpovídal strážný. „Říká se, že je tam posadilo nějaké malé zvíře, které umí kouzlit.“

Bully se zasmál. Takže přece jen Gucky! Kdepak teď asi je?

Sengu brzy našel vozidlo a přivezl je i s řidičem. Bully sebral Albanovým vojákům zbraně a poslal je zpátky do paláce. Zvědavci z ulice to sledovali s respektem a překvapivou pasivitou.

Zdálo se, že je jim vcelku jedno, co se s Albanavými vojáky stane.

O deset minut později byl Bully na lodi a vyhlašoval poplach.

Karolan potřeboval dost času, aby se z toho překvapení vzpamatoval. Xaron mu mezitím vyprávěl, co všechno viděl. Vůdce re belů se sklonil a pohládl Guckyho po srsti.

Bobromyš se trochu napřímila a zaklonila hlavu. „Pod krkem, prosím, tam to mám obzvlášť rád.“

Karolan málem spadl ze židle. „Hele!“ vykřikl. „On mluví!“

Nicméně poslechl a chvíli Guckyho drbal pod krkem. „Třeba by nám mohl pomoci svrhnout Albana. Možná najde Darose. Poslouchej, Gucky, co myslíš?“

Gucky zkontroloval Karolanovy myšlenky a zjistil, že mu ne lže. Ovšem než stačil odpovědět, do místnosti se vřítel nějaký muž a volal: „Vzpoura! Obyvatelé Tugly útočí na palác! Říkají, že jim Arkonidané pomohou svrhnout Albana. Dějí se podivné věci, tajuplné síly trestají policii! Lidé říkají, že je to znamení, a rozhodli udělat z Darose Lorda!“

„Náš cíl!“ pokýval Karolan hlavou. „Teď už za něj můžeme bojovat otevřeně. Xarone, řekni našim mužům, ať si vezmou zbraně a jdou pomoci povstalcům. Jdu také,“ řekl a otočil se na Guckyho. „A ty?“

„Můžu si zase hrát?“

„Á, ty tomu říkáš hra?“ přitakal chápavě Karolan. „Jistěže. Můžeš si hrát, jak chceš. Ale dej si záležet, aby sis hrál s těmi pravými. Slibuješ?“

Gucky vážně přikývl.

„Slibuji. Je Rhodan v paláci?“

„Rhodan?“

„Ano, velitel naší lodi.“

Karolan zamyšleně pohlédl na Xarona. „Zatraceně,“ řekl pak.

„Jestli má náš malý přítel pravdu...“

Bully zahájil poslední poradou s velitelem letky stíhaček majorem Deringhousem. Piloti seděli v kabinách a čekali na rozkaz vzlétnout.

„Deset stíhaček na lekci Albanovi stačí,“ řekl Bully a dodal:

„Nechceme nic zničit a hlavně nechceme zabít Tuglany. Drtivá většina z nich o záměrech svého pána vůbec nic netuší.“

„Mám starost o Rhodana,“ přiznával Deringhouse. „Až Alban zjistí naše úmysly, použije ho jako rukojmí.“

Bully se zamračil. „Nemalujte čerta na zeď, majoru Rhodanovi se nic nestane. Takže deset stíhaček. Sejdeme se v paláci. Zůstaneme ve stálém spojení.“

Deringhouse zasalutoval a zmizel.

Bully zavolal mutanty a některé z nich vybral. „Naším cílem je zneškodnit Albana dřív, než stačí nadělat škodu. Myslím, že vhodnými lidmi pro tuto akci jsou Ralf Marten a Kitaj Išibaši.“

Jakmile se dostaneme do Albanovy blízkosti, vsugerujte mu své myšlenky a donuťte ho, aby vás dokonale poslouchal. Všechno ostatní domluvíme na cestě do Tugly. Rychle, stroj je připraven!“

Zatímco stíhačky opouštěly křižník, nasedli do speciálního vozu a rozjeli se k městu.

„Co vidíte?“ zeptal se Bully vysílačkou stíhaček.

Deringhouse odpověděl: „Křižujeme nad palácem. Dole vládne neobvyklý vzruch. Lidé ze všech koutů města směřují k paláci. Jsou mezi nimi i ozbrojenci. Myslíte, že je Lord vyzval, aby bránil: palác proti nám?“

„Hm, možná,“ zabručel Bully a spolkl překvapivou novinku. „Na druhé straně - je to divné. Pozorujte je dál! Pospíšíme si.“

Sotva vjeli na oživlé ulice města, Bully čekal potíže, ale opak byl pravdou. Lidé jim mávali, zdravili je a ustupovali z cesty.

Bully pokyvoval hlavou. „Tohle je otevřená rebelie proti Albanovi. Tím, že jsme se tu objevili, jsme lidem dodali odvalu. Nesmíme je zklamat. Oni už dávno věděli, že nepřítelem impéria není Daros, ale Alban.“

V blízkosti paláce se bojovalo. Lordovi vojáci opustili bezpečí budovy a pokoušeli se rozptýlit dav. Chovali se přitom bezohledně, a tím proti sobě útočníky ještě více poštváli. Na obou stranách byli mrtví.

Odněkud zněly sirény. Pak přijelo několik nákladních vozů, přivázejících další ozbrojené občany, provolávající slávu Darosovi.

Rebelové...

Bully se mezitím pracoval před brány paláce: Deringhouse ho informoval, že do dvora vyjela těžká děla.

„Pokuste se jim přerušit přípravy na obranu,“ rozkázal Bully. „Avšak nezapomínejte, že mají v zajetí Cresta a Rhodana. Nasadím Sengua, abych byl informován.“

Japonec už je mezitím viděl: „Crest, Rhodan, Rathon a Marshall sedí pořád v cele. Vedle nich Daros. Strážní se stahují do paláce. Teď budu hledat Albana.“

Stíhačky se vznesly nad dvůr a začaly ostřelovat vojáky u děl. I Bully vystřelil z paprskového děla. Mířil na bránu. Po zásahu se rozžehnula a nakonec rozlomila. Netrpěliví civilisté nedbali vedra a vtrhli do paláce.

Karolan viděl šanci jinde. Se svou skupinou se blížil k zadnímu traktu paláce. Pak zastavil a ukázal na malou branku ve zdi. Ukázal ji ostatním: „To je ona. Xarone, bombu!“

Xaron se zamyslel. „To by mohlo dopadnout špatně i pro nás. Nemohl by Gucky...“

Karolan hned pochopil a obrátil se na bobromyš. „Vidíš tuhle bombu? Potřeboval bych ji umístit z druhé strany za branku. Ale když stisknu tohle tlačítko, máme na to jen patnáct vteřin...“

Gucky se zakřenil a přikývl.

Karolan stiskl tlačítko a začal nahlas odpočítávat.

Gucky se podíval na bombu, soustředil se a...

Bomba se vznesla a pokračovala vzhůru na zeď. Přihlížející nevěřili vlastním očím. Jenom Karolan dál odpočítával do patnácti.

„...dvanáct... třináct...“

Všichni přihlížející se přitiskli ke zdi, aby byli mimo dosah branky.

„Čtrnáct...“

Guckyho někdo popadl za packu a strhl ho stranou. Ztratil tu krásnou kouli z kontroly a nechal ji spadnout.

„Patnáct!“ Záblesk exploze na okamžik zastínil i slunce na obloze. Ohlušující ránu bylo slyšet do daleka. Tam, kde předtím byla branka, zel ošklivý otvor.

„Ať žije Lord Daros!“ zvolal Karolan a vyskočil: „Pryč se zrádce Albanem!“

Rebelové pronikali do paláce. Gucky se rychle přitiskl ke zdi, protože dostal strach, že ho udupou. Počkal, až se ulice vyprázdní, a pak je pomalu následoval. Tam někde v paláci musel být Rhodan a možná také Bully. Ale nejdříve ze všeho chtěl ukázat tomu Albanovi, co umí. Alban měl létat jako nikdy v životě.

Zatímco se na dvoře rozpoutal urputný boj, Gucky se protáhl sklepním okénkem a zmizel v budově.

Lordu Albanovi bylo jasné, že prohrál. V ruce mu zůstal už jen jediný trumf: zajatí Arkonidané.

Jeho paprsková děla byla zničena stíhačkami. Do dvora pro nikl nepřátelský stroj. Vojáci se vzdávali Arkonidanům. Rebelové a přátelé jeho bratra pronikali do hal paláce.

Alban popadl těžký paprskomet a opustil komnatu.

Bully zaslechl zrádcův hlas v reproduktoru. Alban říkal:

„Jestli chtějí Arkonidané vidět svého velitele živého, musí za stavit boj. Jsem u Cresta a Rhodana a oba zabiju, pokud během pěti minut nebude palác bez rebelů a Arkonidanů. Toto je má poslední nabídka. Opakují: jestli Arkonidané...“

„Zatraceně!“ zaklel Bully a bezradně pohlédl na Lloyda a Sengua. „Co je s Rhodanem? Můžeme ho zaměřit, Sengu?“

„Alban právě vstupuje do čely. V ruce má zbraň. Míří na Rhodana. Zná směr, ale vzdálenost neodhadnu...“

„Jdeme!“ rozkázal Bully. „Ukážeme mu, co jsme zač! Sengu, pospěšte si!“

Rozběhli se rychle do sklepení, ale stejně by přišli pozdě, kdyby...

Až dolů do cely bylo slyšet zvuky boje, výbuchy, křik a rámus.

Nakonec zaslechl i Albanovu výzvu.

Rhodan vstal.

„Rozhodnutí padlo - ale před námi ještě stojí úkol. Alban nás bude chtít zabít, pokud nás nebude moci použít jako rukojmí. Creste, lehněte si a buďte tiše. Já si promluví s Albanem.

Marshall, vy se postavte vedle dveří a pokuste se Albana přemoci, až vstoupí do cely. Vy, Rathone, se zatím chovejte pasivně, ano?“

Crest zavrtěl hlavou. „Je to nesmyslné. Nemáme zbraně. Co chcete dokázat holýma rukama proti paprskometu?“

„To uvidíte, Creste.“

Marshall se postavil vedle dveří.

Za chvíli se blížily kroky.

Vlastně, pomyslel si Rhodan, jsem poprvé ve skutečném nebezpečí smrti. Nemohu se bránit a jsem vydán na pospas zoufalému megalomanovi...

Kroky se zastavily přede dveřmi.

Zachrastily klíče.

Ted' pomyslel si odhodlaně Rhodan. Ted' se rozhodne, jestli to dokážeme!

Dveře se rozletěly pod Albanovým kopnutím a první, co Rhodan spatřil, byla spirálovitá hlaveň paprskometu. Za ní stál Alban, ale nevstupoval dovnitř.

„Vidím jen tři Arkonidany,“ řekl. „Kde je čtvrtý? Stojí za dveřmi? Jestli hned nevyleze, budu střílet!“

Rhodan viděl v Albanových očích odhodlání, ale telepat Marshall četl jeho úmysly, proto pokrčil rameny a vyšel z úkrytu. Alban spokojeně pohnul hlavní zbraně. „Domnívám se, že jste slyšeli mou výzvu. Váš život za můj. Nemáte jinou volbu.“

„Děláte si z impéria nepřítele,“ poznamenal Rhodan. Hodlal alespoň začít debatu, aby získal čas.

Ale Alban byl mazaný. Věnoval se jen a jen věci: „Jeden z vás ted' půjde nahoru a rozkáže ostatním, aby opustili palác. Vy mne pak doprovodíte nahoru pod střechu, kde stojí moje raketa. Nasednu do ní a jakmile odletím, jste volní.“

John Marshall do ticha řekl: „Blufuje, Perry. Než odletí, chce nás zastřelit.“

„Myslel jsem si to,“ přikývl Rhodan. „Takže, Albane!“

Lord se zlostně zašklebil.

Odněkud zvenčí se ozval plíživý zvuk a pak pravidelné řapkání tlapek.

„Někdo sem jde!“ řekl Marshall anglicky. „Cítím jeho myšlenky. Takové zvláštní myšlenky. Panebože, to je přece Gucky! Hledá nás!“

„Odpovězte!“ zuřil Alban a odjistil zbraň. „Odpovězte mi nebo je po vás!“

Rhodan cítil napětí, které v cele zavládlo. „Kdo má s vámi jít?“ zeptal se.

Albanovi se na okamžik ulevilo, ale nadále křečovitě svíral zbraň. „Měl bych vás všechny zabít, všechny...!“

V té vteřině se stalo to, v co Rhodan doufal.

Lord Alban pocítil něco jako úder do zad a hned nato se jeho zbraň osamostatnila. Vyklouzla mu z ruky a stoupala ke stropu.

Alban nechápal, jak je možné, aby paprskomet uměl létat. Chňapl po něm a pevně jej sevřel oběma rukama, ale vykoledoval si jen to, že i on nyní stoupal ke stropu, který byl ve výšce asi tří metrů.

Nakonec se zbraň dotkla stropu a jako by se k němu přilepila.

Zároveň přiskřípla Albanovi prsty. Lord vykřikl bolestí, pustil se a padal dolů.

Tři metry nejsou žádná výška, ale Alban dopadl tak nešťastně, že se udeřil do hlavy a ztratil vědomí.

Když k němu Rhodan přistoupil, zjistil, že to byla smrtelná rána.

Alban byl mrtev.

Za Rhodanem se ozval nějaký zvuk. Prudce se otočil a spatřil Guckyho, jak dřepí na chodbě a vrtí oháňkou. Spokojeně se na Rhodana šklebil a pisklavě říkal: „Pryč se zrádcem Albanem! Ať žije Lord Daros!“

Crest, Rathon a Marshall vyšli na chodbu. Napětí z nich rázem spadlo. Crest se slabě usmíval. „Takže tomuhle říkám záchrana v poslední chvíli!“

Z chodby se blížily další kroky. Pak známý hlas zařval: „Někde tady musí bejt! Sakra! Ty? Myšáku? Já to snad nepřežiju, jestli nás ta chlupatá věc předběhla!“

Když však zjistil, co se stalo, a že jeho druzi jsou na svobodě, zvesela Guckyho poplácal a pogrataloval mu.

Japonec Sengu řekl: „Měli bychom vysvobodit Darose. Je ve vedlejší cele. A je tu ještě víc zavřených lidí.“

STARDUST odstartovala hned následujícího dne. Rhodan si dal od komisařových robotů vypracovat souřadnice soustavy Vega. Věděl, že se na ně může spolehnout.

Daros se stal novým Lordem Tuglanu a podepsal s Crestem jako zástupcem Arkonu novou smlouvu.

Rathon získal od Rhodana příslib, že dostane novou hypervysílačku, ale Rhodan nebyl schopen říci, kdy to bude.

Když se pak planeta Tuglan ztratila ve vesmíru, Bully ve velínu poznamenal: „Vlastně to bylo zbytečný zdržení. Tuglan neměl nic společného s naším hledáním planety věčného života, nebo snad jo?“

Rhodan pokrčil rameny. „Možná ano, možná ne. Kdo ví? Každopádně jsme impériu zachovali jednu kolonii, kterou by jinak ztratilo... Nebýt tady našeho přítele Guckyho,“ řekl a pohlídl dřímající bobromyš u svých nohou.

Gucky spokojeně zabručel. „Tebe budu poslouchat, veliteli Rhodane,“ zapípal pár vteřin před transicí zpátky k Veze. „Ale tu zrzavou příšeru vedle tebe nikdy!“

Bully zaťal pěsti a Rhodan pohnul pákou transice. Tentokrát však stoprocentně věděl, že k žádné chybě v kurzu nedojde.